

МАРКЪС ЗЮСАК

АУТСАЙДЕРЪТ

Част 1 от „Братята Улф“

Превод от английски: Светлана Комогорова, 2014

chitanka.info

На семейството ми

1.

Докато гледахме телевизия, решихме да оберем зъболекаря.

— Зъболекарят ли? — попитах аз брат си.

— Да, защо пък не? — ми отговори той. — Знаеш ли колко пари минават за един ден през зъболекарския кабинет? Направо неприлични суми! Ако министър-председателят беше зъболекар, тая държава нямаше да е на сегашния си хал, казвам ти! Нямаше да има ни безработица, ни расизъм, ниексизъм! Само пари щеше да има!

— М-да.

Съгласих се с брат ми Рубен само за да му угодя. Истината беше, че той просто пак се изхвърляше с бомбастични изявления. Един от най-лошите му навици.

Това беше първата истина от две.

А втората беше, че макар и да бяхме решили да ограбим местния зъболекар, така и нямаше да го направим. За тази година досега се бяхме канили да оберем пекарната, зарзаватчията, железарията, заведението за пържена риба и чипс и оптиката. Така и не ги обрахме.

— И този път говоря сериозно! — Руб се намести по-напред на дивана. Сигурно ми четеше мислите.

Нищо нямаше да оберем.

Бяхме безнадежден случай.

Безнадеждни окаяници, направо живи да ни ожалиш.

Аз си имах работа — два пъти седмично разнасях вестници, обаче ме уволниха, след като счупих кухненския прозорец на някакъв тип. Замахнах съвсем лекичко, ама просто така се получи. Прозорецът беше откърхнат, аз метнах вестника и прас! Той прехвърча през стъклото. Типът изтърча навън побеснял и ме засипа с ругатни, а аз стоях там и очите ми се пълнеха с нелепи сълзи. И работата отече — изначално съм прокълнат!

Казвам се Камерън Улф.

Живея в града.

Ходя на училище.

Момичетата не си падат по мен.

Имам акъл донякъде.

Ама не е много.

Косата ми е гъста и рунтава — не е дълга, обаче вечно изглежда чорлава и стърчи, колкото и да се мъча да я пригладя.

По-големият ми брат Рубен ме вкарва в сума ти бели.

Аз вкарвам Руб в бели, колкото и той мен.

Имам още един брат, Стив се казва — той е най-големият и е победителят в семейството. Ходил е с доста гаджета, има си хубава работа и много хора го смятат за симпатяга. На това отгоре го бива и във футбола.

Имам и сестра на име Сара, която седи на дивана с гаджето си и го кара да си завира езика в гърлото ѝ при всяка възможност. Сара е втората по старшинство.

Имам баща, който постоянно ни кара да се мием с Руб, защото смята, че изглеждаме мръсни и воним като диви зверове, изпълзели от калта.

(— Аз не смърдя! — карам се аз с него. — Най-редовно си се къпя, да му се не види!

— Да бе, а да си чувал за сапун?... Бил съм аз на твоите години, да знаеш, и съм наясно колко са мърляви момчетиите на твоите години!

— Така ли било?

— Разбира се. Иначе нямаше да го кажа.

Да спориш няма смисъл.)

Имам майка, която почти не се обажда, обаче е най-опасната в цялата къща.

Да, аз си имам семейство, което изобщо не може да функционира без доматен сос.

Обичам зимата.

Такъв съм аз.

А, да, и по времето, за което говоря, никога, ама никога не бях задигал нищичко през целия си живот. Само обсъждахме разни обири с Руб, точно както онзи ден във всекидневната.

— Ей!

Руб плесна Сара по ръката точно когато тя целуваше онзи нейния на дивана.

— Ей! Ще оберем зъболекаря.

Сара се сепна.

— А? — попита тя.

— Зарежи! — Руб извърна очи. — Тая къща за нищо не става! Всички са толкова неадекватни и погълнати от себе си, че изобщо не ги е грижа!

— Я стига си мрънкал! — рекох му.

Той ме изгледа. Само това направи, когато Сара пак се задейства.

Изключих телевизора и тръгнахме. Отидохме да огледаме зъболекарския кабинет, който щяхме да „ударим“, както се изрази Рубен. (Истинската ни цел беше просто да се махнем от вкъщи, защото Сара и гаджето й се държаха като невменяеми във всекидневната, а майка ни готвеше в кухнята гъби, които усмърдяваха цялата къща.)

— Пак тия тъпи гъби! — възкликах, щом излязохме на улицата.

— Аха — ухили се Руб. — Удави ги пак в доматен сос, та да не им се усеща вкусът!

— Проклятие!

Ама и ние сме едни мрънкала!

— Ей го на! — усмихна се Руб, когато излязохме на главната улица в юнския зимен сумрак. — Доктор Томас Г. Едмънд, бакалавър по зъбна хирургия. Красота!

Заловихме се да съставяме план.

Съставянето на план при брат ми и мен се състоеше в това, че аз задавах въпроси, а Руб им отговаряше. Протичаше ето така:

— Няма ли да ни трябва патлак или нещо подобно? Или пък нож? Оня фалшив патлак, дето го имахме, се затри някъде.

— Не се е затрил, зад дивана е.

— Сигурен ли си?

— Да, сигурен съм... пък и във всеки случай няма да ни трябва. Достатъчна е само бухалка за крикет. Ще вземем и бейзболната бухалка на съседите, разбрано? — Той се изсмя ехидно. — Като ги поразмахаме тия сладуранки, няма как да ни откажат!

— Става.

— Става.

— А така.

Планирахме всичко за следващия следобед. Взехме бухалките, преговорихме си всичко, дето трябваше да го запомним и бяхме

пределно наясно, че няма да стане. Даже и Руб беше наясно.

Но на другия ден все пак отидохме до зъболекаря и — за първи път при някой от нашите обири — даже влязохме вътре.

А там ни очакваше шок, защото зад бюрото седеше най-прекрасната стоматологична сестра, която сте виждали някога. Сериозно! Тя пишеше нещо с писалката си, а аз не можех да откъсна очи от нея. Зарежете бейзболната бухалка, дето я мъкнех — съвсем забравих за нея. Обир не се състоя. Ние с Руб само стърчахме там.

Руб и аз, и стоматологичната сестра заедно в стаята.

— След малко ще ви обърна внимание — изрече тя учтиво, без да вдига поглед. Боже всемогъщи, тя беше красавица! Съвършена! Бляскава!

— Ей... — прошепна й Руб тихо-тихо, та да го чуя само аз и никой друг. — Ей... Това е обир.

Тя не го чу.

— Тъпа смотана крава! — Той ме погледна и поклати глава. — Вече и един зъболекар да не можеш да обереш! Боже, накъде е тръгнал тоя свят?

— А сега... — Тя най-сетне вдигна очи. — Какво ще обичате, момчета?

— Ъ... — Почувствах се неловко, ама какво друго да кажа? Руб изобщо не каза нищо. Мълчание. Трябваше да го наруша. Усмихнах се и totally сдадох багажа. — Ъ-ъ, дойдохме да се запишем за преглед.

И тя се усмихна.

— Кога предпочитате?

— Ъ-ъ, утре?

— В четири удобно ли е?

— Аха — закимах, като се чудех.

Тя се втренчи в мен. Проникваше с поглед в душата ми. Чакаше отзивчиво.

— А как се казвате?

— А, да — отвърнах, глуповато захилен. — Камерън и Рубен Улф.

Тя го записа, усмихна се пак и тогава забеляза бухалките за крикет и бейзбол.

— Потренирахме малко. — Вдигнах бейзболната бухалка.

— Посред зима?

— Нямаме пари за футболна топка — намеси се Руб. Имахме топки и за европейски, и за американски футбол някъде из задния двор. Той ме затика към вратата. — Утре пак ще дойдем.

Тя ни пусна щастливата си усмивка, с която ни казваше, че е тук, за да ни помогне, и произнесе:

— Хайде, чао.

Задържах се за миг и казах:

— ЧАО.

„ЧАО“.

Нещо по-свястно не можах ли да измъдря?

— Ти бе, паралитик смотан! — сгълча ме Рубен, когато пак излязохме навън. — Преглед! — изхленчи той. — Дъртият иска да му ухаем на цветя и рози, ама хич не го е еня зъбите ни дали са чисти. Дреме му на него за зъбите ни!

— А кой ни закара там, а? Хайде с това да почнем. На кого му хрумна великата идея да оберем зъболекаря? Не на мен, приятел!

— Добре де, добре. — Рубен се облегна на стената. Покрай нас се низеха коли.

— И за какъв дявол ти трябваше да шепнеш? — Вече бях решил, че като съм го притиснал до стената, най-добре е да го довърша. — Само дето „моля“ не каза! Тя тогава можеше и да те чуе! „Ей, това е обир!“ — изимитирах го шепнешком. — Жалка работа!

— Добре де, издъних се! — сопна се Руб. — Ама и тебе не те видях да размахваши бухалката! — Сега Руб взе преднина, защото пак се върнахме на темата какво съм оплескал аз, за разлика от него. — Хич не се и пробва да я размахаши, приятел... Беше се захласнал по блондинката с големите сини очи и зяпаши... гърдите ѝ!

— Не е вярно!

Гърди.

Той с кого се занасяше?

Да ми говори по тоя начин!

— Охо, да! — не спираше да се смее Руб. — Видях те аз, копеленце мръсно!

— Долни лъжи! — Само дето не бяха. Докато вървяхме по главната, разбрах, че съм влюбен в красивата руса стоматологична сестра. Вече си фантазирах как лежа на зъболекарския стол, а тя се е

надвесила над мен, седнала в ската ми, и ме пита: — Добре ли ти е, Камерън? Хубаво ли ти е?

— Страхотно — щях да отговоря. — Страхотно.

Ей...

— Ей! — сръчка ме Руб. — Ти слушаш ли ме?

Обърнах се пак към него. Той продължаваше да приказва.

— Що не ми кажеш откъде, да го вземат дяволите, ще ги намерим тия пари за преглед? — Той се позамисли, когато продължихме по пътя за вкъщи и ускорихме крачка. — Не, най-добре да го отменим.

— Не — запънах се аз. — В никакъв случай, Руб!

— Малък перверзник! — беше отговорът му. — Зарежи я сестрата. Сигурно докато си приказваме, тя прави оная работа с господин доктора.

— Недей да говориш така за нея! — предупредих го аз.

Руб пак млъкна.

После се вторачи в мен.

А сетне каза:

— Жалък си, знаеш ли?

— Знам. — Оставаше ми само да се съглася. — Сигурно си прав.

— Както винаги.

Продължихме нататък. Пак. Подвили опашка.

А, и между другото, не се отказахме.

Мислехме да поискаме парите от нашите, обаче те щяха да настояват да разберат защо изобщо сме ходили там, а дискусия с подобен характер не заемаше челно място в нашия списък. Аз самият намерих нужните пари, като ги взех от скривалището ми под прокъсания ъгъл на килима в нашата стая.

Отидохме пак.

Зверски се мъчих да си пригладя косата. Заради сестрата.

Отидохме пак на другия ден.

Не се получи. Това с косата.

Отидохме пак на другия ден и там седеше една стоматологична сестра, същински звяр, към четирийсетака.

— Ето ти мадама като за тебе! — прошепна ми Руб в чакалнята, ухилен като мазен пубер, какъвто винаги си е бил. Отвращаваше ме, ама пък много често се отврещавах и сам от себе си.

— Ей! — размахах аз пръст. — Струва ми се, че имаш нещо заседнало между зъбите.

— Къде? — паникъса се той. — Тук ли? — Зяпна и оголи зъби до ушите. — Махна ли се?

— Не... по-нататък, вдясно. Натам. — Там нямаше нищо, разбира се, и когато установи това, оглеждайки се в стъклото на аквариума в кабинета, той се върна и ме плесна по тила.

— Уф! Малък перверзник! — подкара той пак старата песен и се подсмихна. — Обаче признавам, биваше си я! Направо беше върховна.

— Ммм.

— Не като тая дърта дебелана тука, нали?

Засмях се. Момчетата като нас — и момчетата изобщо — сигурно са най-голямата измет на земята. Поне през повечето време. Кълна се, че през повечето време ние изобщо не сме хора.

Трябва ни един хубав ритник по гащите, както винаги разправя моят старец (и не ни го спестява).

Прав е.

Сестрата влезе.

— Хайде, кой е пръв?

Тишина.

И после:

— Аз!

Изправих се — реших, че с това е най-добре да се приключи бързо.

В края на краищата не мина чак толкова зле. Докторът само ни сложи флуор, съвсем обикновен на вкус, и ни почопли малко зъбите, обаче не ни стърга с бормашината. Не и нас. Няма справедливост на този свят.

А може и да има...

Най-накрая зъболекарят обра *нас*. Бая скъпо вземаше, дори и за такава дреболия като нашето.

— Толкова много пари! — казах, след като пак излязохме.

— Обаче без бормашина! — Най-сетне Руб да не се оплаква от нещо. Той ме бълсна по рамото. — Сигурно защото у нас шоколадови бисквити не се завъртат. Все има полза от това! Полезно е за кучешките зъби... Майка ни е гениална!

Не бях съгласен.

— Не, просто е скръндза.

Разсмяхме се, но си знаехме, че мама е супер. Само татко ни създаваше ядове.

Външни почти нищо ново не се случваше. Долових миризмата на остатъка от гъбите, който се топлеше на печката, а Сара пак се натискаше на дивана. Нямаше смисъл да влизам.

Отидох в нашата стая, в която спяхме с Руб, и се загледах към града, разстилащ мерзкото си дихание към хоризонта. Зад него слънцето грееше в бледожълто, а сградите приличаха на краката на налягали по гръб грамадни черни зверове.

Да, беше към средата на юни^[1] и студът започваше сериозно да хапе.

Не знам дали в тази история се случват страшно много неща. Не е така всъщност. Това са просто записи за случилото се в живота ми през миналата зима. Имаше разни случки, но нищо чак толкова необичайно. Не можах да се върна на старата си работа. Баща ми ми даде шанс. Големият ми брат Стив си изкълчи глезена, адски ме обиди, но най-накрая успя да разбере нещо. Майка ми организира показен боксов мач в социалния кабинет на нашето училище, а една вечер се разбесня в кухнята и запокити боклука в краката ми. Сестра ми Сара я зарязаха. Руб си пусна брада и взе, че се поосъзна малко. Грег, някогашният ми най-добър приятел, ми поискав три стотака, за да си спаси живота. Срещнах едно момиче и се влюбих в него (но по онова време бях способен да се влюбя в каквото и да било, стига да прояви интерес към мен). Сънувах безброй смахнати, изчанчени, извратени и понякога прекрасни сънища. И оцелях.

Всъщност нищо кой знае какво не се случи.

Всичко си беше що-годе нормално.

ПЪРВИ СЪН

Късно следобед е и отивам към зъболекарския кабинет, когато виждам някой да стои на покрива. Приближавам се и разбирам, че е зъболекарят. Личи си по бялата престилка и мустаците. Застанал е на края и изглежда готов да се хвърли.

Спирам се под него и се провиквам:

— Ей! Какви ги вършиш, по дяволите?

— Ти как мислиш?

Това ме оставя без думи.

Мога само да се втурна в сградата с колоните, където се намира зъболекарският кабинет, да нахлюя вътре и да съобщя на красавата стоматологична сестра.

Нейният отговор е:

— Какво?!

Боже мой, тя изглежда така страхотно — без малко да ѝ кажа „Господин зъболекарят да върви по дяволите, какво ще кажеш да слезем до пляжа!“. Обаче дума не обелвам повече. Само изтичвам до края на един коридор, отварям вратата и хуквам нагоре по някакво стълбище към покрива.

Когато заставам до замисления мустакат зъболекар и надниквам над ръба, тя е застанала долу и се опитва да го придума да слезе.

— Вие какво правите там долу? — провиквам се аз.

— Няма да се кача горе! — крясва тя в отговор. — Имам страх от високото!

Приемам думите ѝ, защото, честно казано, на мен ми стига дори да виждам краката и тялото ѝ и коремът ми се стяга под кожата.

— Хайде де, Том! — опитва се тя да придума зъболекара. — Върни се долу. Моля те!

— Ама какво правите тук горе изобщо? — питам го аз.

Той се обръща към мен.

Прямо.

После казва:

— Заради теб е.

— Заради мен! Какво съм направил, по дяволите?

— Взех ти твърде скъпо.

— Господи, приятел, това хич не беше хубаво. — И внезапно садистично го подкокоросвам: — Айде де, скачай тогава — заслужаваш го, измамник проклет!

Сега дори и красавата стоматологична сестра иска той да скочи.

— Хайде, Том, ще те хвана! — провиква се тя.

И то се случва.

Надолу.

Надолу.

Той скача и пада долу, а красивата стоматологична сестра го хваща, целува го по устата и нежно го полага на земята. Дори го прегръща, телата им се докосват. Ах, тази бяла униформа се търка в него! Направо пощурявам и щом тя ми извиква да скоча и аз, мигом го правя и пропадам...

Събуждам се в леглото с вкус на кръв в устата си и спомен за тротоар и ударена глава.

---

[1] Действието в книгата се развива в Австралия, където в края на юни започва зимата. — Б.ред. ↑

2.

Тъй като цялата тази история със зъболекаря ми изцеди финансите, аз отидох да се примоля да ме вземат на старата работа. Типът от павилиона за вестници не се впечатли особено.

— Съжалявам, господин Улф — рече той. — Просто с вас рискуваме твърде много. Вие сте опасен.

Чуйте го само тоя. Все едно че съм обикалял наоколо с рязана пушка! По дяволите, та аз просто разнасях вестници!

— Айде бе, Макс! — примолих му се. — Вече съм по-голям. Поговорен.

— Ти на колко години стана?

— На петнайсет.

— Ами... — Той се замисли усилено. Спря и тегли чертата: — Не. — Тръсна глава. — Не, не! — Обаче несъмнено не му беше все тая. Твърде много колебание имаше в него. Продължи да си бълска главата. — На петнайсет бездруго си вече много стар за тая работа.

Много стар!

Казвам ви, хич не беше готов да се чувстваш като ненужно, безполезно вестникарче.

— Моля ти се! — разлигавих се аз. Направо да повърнеш. И всичкото това заради едно смотано разнасяне на вестници, докато други пичове на моите години трупаха пачки в „Макдоналдс“ и в скапаното „Кентъки Фрайд Чикън“! Позор! — Айде бе, Макс! — Хрумна ми нещо. — Ако не ме вземеш пак на работа, ще се домъкна тука облечен така, както съм в момента (бях облечен с размъкнато долнище на анzug, охлузени обувки и мръсно старо шушляково яке) и ще докарам и брат ми с приятелите му, и ще обърнем това място на библиотека! Няма да правим никакви бели, обещавам. Просто ще се мотаем тука. Тоя-оня от тях може и да покрадне нещо, но се съмнявам. Най-много един-двама...

Макс се приближи до мен.

— Ти да не ме заплашваш бе, боклук малък?

— Да, господине — усмихнах се аз. Мислех, че всичко си върви екстра.

Бърках.

Бърках, защото бившият ми шеф Макс ме сграбчи за яката и ме изхвърли от павилиона.

— И да не си се върнал тука повече! — нареди той.

Изправих се.

Тръснах глава.

За собствено удовлетворение.

Боклук. Боклук!

Вярно си беше.

Бойкият ми план да се върна на работа се беше провалил позорно. Гърлото ми пулсираше учестено и ми се струваше, че дълбоко вътре в него усещам вкуса на снощицата кръв.

— Ей, боклук! — казах на себе си. Огледах се във витрината на съседната пекарна и си представих как съм се изтупал в чисто нов светлосин костюм с черна вратовръзка, с черни обувки и хубава прическа. В действителност обаче бях облечен като селяндур, а косата ми стърчеше по-гадно от всяко. Огледах се в тая витрина, без да забелязвам всички хора около мен, втренчих се в отражението си и пуснах онази усмивка. Нали я знаете усмивката, която те сразява и ти казва колко си жалък? Точно така се усмихвах.

— М-да — рекох си. — М-да.

Прегледах местния вестник — наложи се да пратя Руб до павилиона да ми го купи — за друга обява за работа, обаче нямаше нищо. Голяма мизерия. Работа. Хора. Цени. Никой не се беше разтърсил за някой нов или за нещо ново. Стигна се дотам, че се навих да извърша немислимото — да попитам баща си дали мога да поработя с него в събота.

— За нищо на света! — заяви той, когато му го предложих. — Аз съм водопроводчик, а не цирков клоун или пазач в зоопарка! — Вечеряще. Вдигна ножа си. — Виж сега, ако бях...

— Стига бе, татко, мога да ти помогам!

Мама се намеси:

— Хайде де, Клиф, дай шанс на момчето!

Той въздъхна, направо изстена.

И взе решение:

— Добре! — въпреки че размаха вилица под носа ми.

— Но при първата издънка, първата тарикатска забележка, първата проява на глупост си аут!

— Добре.

Усмихнах се.

Усмихнах се на мама, но тя вечеряше.

Усмихнах се на мама, на Руб, на Сара и дори на Стив, но всички те вечеряха, защото с въпроса беше приключено и всичко това никак не ги вълнуваше. Вълнуващето само мен.

Дори и в събота на работата баща ми като че не беше много въодушевен от присъствието ми там. Първото, което ме накара, беше да бръкна в тоалетната на някаква баба и да измъкна оттам онова, дето я е задръстило. Да си призная, едва не повърнах в тоалетната чиния още там, на място.

— Их, по дяволите! — изръмжах под носа си, а баща ми само се усмихна.

— Добре дошъл в реалността, момчето ми — рече той и това му беше последната усмивка, която ми отправи чак до края на деня. През останалото време ме юркаше да върша всички тъпанарски задачи като да свалям тръби от покрива на пикапа, да копая канал, да спирам и да пускам водата и да събирам и почиствам инструментите му. Когато денят приключи, ми връчи двайсетачка и даже ми благодари.

— Благодаря ти за помощта, момче — каза.

Бях шокиран.

И щастлив.

— Макар да си малко туткав — посече ме той веднага след това.

— И не забравяй да се изкъпеш, като се приберем...

Обядвахме шантаво, защото бяхме седнали върху две кофи в пикапа и той ме накара да чета вестника. Извади отвътре притурката за уикенда и ми подхвърли останалото.

— Чети! — нареди ми той.

— Защо?

— Защото на нищо не можеш да се научиш, ако не проявиш търпение да четеш. Телевизията ти го отнема. Тя ти открадва разума.

Няма нужда да обяснявам, че си забих носа в тоя вестник и го изчетох. Като нищо можеше да си загубя работата, защото не чета вестника, както ми беше казано.

Най-важното беше, че този ден оцелях и записах на името си още двайсет долара.

— Следващата събота? — попитах татко, когато се прибрахме.
Той кимна.

Работата е там, че представа си нямах как тия работни съботи ще ме отведат в нозете на едно момиче, още по-хубаво и от стоматологичната сестра. От това събитие ме деляха още няколко седмици, ала когато се случи, усетих как нещо вътре в мен потрепна.

Тази първа съботна вечер обаче влязох през входната ни врата доста горд от себе си. Слязох в мазето, защото там е стаята на Стив, а в събота вечер Стив винаги излиза, надух старата му уредба и се поразкърши на музиката. Припявах си, както правят всички загубеняци, когато са самички, и танцувах като дърво. Като няма кой да те гледа, ти е все тая.

После, без да го усетя, влезе Руб.
И ме видя.

— Жалка картичка! — изкоментира той и ме стресна.
Замръзнах на място.

— Жалка картичка! — повтори той, затръшна вратата и се заизкачва по старото изхабено стълбище с преднамерено бавни крачки.
В това време влезе и татко, който заяви:

— Момчета, имам да ви казвам четири неща. Първо, вечерята е готова. Второ, изкъпете се. Трето — и тук той погледна право към Руб — ти се избръсни! — Метнах едно око на Руб и забелязах, че по лицето му тук-там расте брада, която тъкмо беше започнала да става гъста и равномерна. — И четвърто, тая вечер ще гледаме „Добрият, лошият и злият“ и ако някой от вас иска да гледа нещо друго, не му е проработил късметът — телевизорът е зает.

— Не ни пука — увери го Руб.
— После да нема оплаквания.
— После да няма оплаквания — поправих го аз. Голяма грешка.
— Ти нещо отваряш ли ми се? — тръгна към мен, като ме сочеше с пръст.
— В никакъв случай.
Той отстъпи назад.
— Добре тогава. Значи, идвайте да вечеряме. — И когато тръгнахме към него, додаде: — Не забравяйте, че вашият старец все

още може хубаво да ви срита по гащите, ако много му се отваряте. — Обаче се смееше. Което ме радваше.

На вратата казах:

— Може да спестя и да си купя уредба като тая на Стив. А може и по-хубава.

Татко кимна.

— Идеята хич не е лоша. — Колкото и суров да беше понякога, като че ли му допадаше това дето никога нищо не исках от него. Виждаше, че всичко искам да си заработка сам.

И аз си го заработках.

Нищо не исках бесплатно.

У нас и без това нищо не даваха бесплатно.

Руб се обади:

— На тебе защо ти е уредба бе, хлапе. За да се кълчиш нескопосно из стаята ни ли?

Татко само се спря, огледа се назад към него и го перна по ухото.

— Момчето поне иска да се труди, а за тебе такова нещо не мога да кажа! — заяви той, обърна се и додаде: — Елате сега да вечеряте.

Качихме се горе с баща ми и трябваше да изкарам Сара от стаята й за вечеря. Тя беше вътре с гаджето си и се натискаха, подпрени на гардероба.

Това е сцена от филм, в който са ми метнали примка на шията и чакам да ме обесят. Яхнал съм кон. Въжето е вързано на дебел клон. Баща ми, също възседнал кон в далечината, чака с пушка.

Знам, че от доста време са обявили награда за главата ми и двамата с баща ми сме съставили план, според който той ме предава и взема парите, а после пристреля въжето, докато ме бесят. Аз никак си ще се измъкна и сегне ще продължим с тоя номер в градове из цялата провинция.

Седя си там с това въже на шията, изтупан като първия каубой. Шерифът или съдията, или който там се пада, ми чете смъртната присъда, а всичките селяци, дето дъвчат тютюн, подвикват одобрително, защото знаят, че ще умра.

— Имаш ли последни думи? — питат, но отначало само се разсмиват.

А после казвам през смях:

*— Желая ви късмет! — и после додавам ехидно: — Бог да ви
поживи!*

Изстрелът трябва да гръмне всеки момент.

Не гръмва.

Нервирам се.

Разтрепервам се.

Оглеждам се и го виждам.

*Шляпват коня да препусне и аз, хоп, увисвам и се задушавам до
смърт.*

*Ръцете ми са вързани отпред и посягам с тях да махна въжето
от врата си. Не става. Задъхвам се ужасно и повтарям:*

— Айде де! Айде де!

Най-сетне.

Изстрелът гръмва.

Нищо!

*— Още се задушавам! — изсъсквам, но баща ми вече препуска
към тълпата. Стреля пак, този път въжето се къса и аз падам.*

Падам на земята.

Всмуквам.

Въздух.

Прелест!

Навсякъде край мен хвърчат куршуми.

*Посягам да хвана баща ми за ръката и той ме вдига на коня си в
движение.*

Панорамен кадър.

Нова сцена.

*Всичко сега е спокойно, татко държи към десетина стотарки в
ръка и ми подава едната.*

— Една!

— Точно така!

*— Знаеш ли — разсъждавам, — убеден съм, че заслужавам
повече. В края на краишата на примката увисва моят врат!*

Татко се усмихва и захвърля пурата, която дъвче.

Казва:

— Да, ама аз съм тоя, дето стреля, че да паднеш.

Сред ширналата се край мен пустиня усещам колко много ме боли гърбът от всичките тези падания.

Татко си е отишъл и аз, останал самичък, целувам банкнотата и казвам:

— Проклет да си, приятелю!

Тръгвам нанякъде в очакване на следващия път и се надявам да доживея дотогава.

3.

Тогава бях забравил, че са там.

Бях забравил, че са там чак до другия ден, докато лежах в леглото, тормозен от нетърпими болки в гърба от канавките, които бях копал предния ден. Не знам защо си спомних за тях, просто ми хрумна. Снимките. Снимките.

Бяха скрити под леглото ми.

— Снимките! — рекох си и без да мисля, станах от леглото в тъмната, но бавно просветляваща стая и извадих снимките. Снимки на куп жени, които бях изнамерил от един каталог за бански костюми, пристигнал по пощата миналата Коледа. Бях го запазил.

Пак си легнах и заразглеждах снимките на всичките тези жени с извити гърбове, усмивки, коси, устни, бедра, крака и всичко останало.

Виждах на тях стоматологичната сестра — не в действителност, разбира се. Само си я представях там. Щеше да се впише.

— Боже всемогъщи! — възкликах, щом видях една от жените. Загледах се и както си лежах в леглото, ме досрамя, защото... Не знам, просто изглеждаше много мръснишко да зяпаш жени рано-рано сутрин, докато всички у дома още спят. При това в коледен каталог! Коледата беше преди половин година. Но въпреки всичко продължавах да зяпам и да прелиствам изданието. В другия край на стаята Руб още хъркаше, та се късаше.

Странното е, че от зяпането на онези жени би трябало на едно хлапе като мен да му стане гот, обаче аз само се ядосвах. Ядосвах се, че съм такъв слабак и зяпам като някой извратен дегенерат жени, които можеха да ме схрускат за закуска. Замислих се също — но само за миг — как ли ще се чувства момиче на моята възраст, докато разглежда тия работи. Сигурно щяха да я ядосат още повече и от мен, защото докато аз само исках да докосна тези жени, момичето трябваше да бъде като тях. Към това трябваше да се стреми. Сигурно поражда голямо напрежение.

Строполих се отчаян обратно в леглото.

Отчаян.

— Малък перверзник! — чух възклицанието на Руб от онзи ден при зъболекаря.

— Да, малък перверзник — съгласих се пак на глас и знаех, че като стана голям, не искам да съм един от онези извратеняци и скотове, дето си лепят по стената на гаража мадами от „Плейбой“. Не го исках. Точно в онзи момент не го исках и затова измъкнах каталога изпод възглавницата си и го скъсах на две, после на четири и тъй нататък, макар да знаех, че ще съжалявам. Щях да съжалявам следващия път, когато ми се прииска да позяпам.

Отчаян.

Щом станах, изхвърлих парчетата от жените в купа хартия за рециклиране. Сигурно щяха пак да пристигнат за другата Коледа в нов каталог. Слепени отново. Неизбежно беше.

Друго неизбежно нещо беше това, че понеже беше неделя, щях да ходя на „Лъмсдън Овал“ да гледам как Руб и Стив играят футбол. Отборът на Стив беше от най-добрите в района, а този на Руб — един от най-калпавите, които сте виждали през живота си. Руб и неговите момчета ядяха бой всяка седмица и гледката винаги беше брутална. Самият Руб не беше чак толкова зле — той и още неколцина. Останалите за нищо не ставаха.

Докато закусвахме по-късно пред „Светът на спорта“, той ме попита:

— Е, какви са прогнозите за днешния резултат? Седемдесет на нула? Осемдесет на нула?

— Де да знам.

— Сигурно най-накрая ще стигнем трицифreno число.

— Сигурно.

Задъвкахме.

Дъвчехме, когато Стив се качи горе от мазето и си нареди пет банана, за да ги излапа. Така правеше всяка неделя и ги погълщаше, докато сумтеше срещу нас с Руб.

На терена се оказа, че Руб не беше събркал много. Загубиха със 76 на 2^[1]. Другият отбор бяха страшни. По-едри, по-силни и по-космати. Тимът на Руб със зор върза две точки в края на мача, когато реферът им отпусна една дузпа по милост. Нацелиха вратата, колкото да ги изпишат на таблото. На терена нямаше нито сендбой^[2], нито

нищо, та изпълняващият удара си свали обувката, постави топката върху нея и вкара по чорапи. За сравнение, отборът на Стив спечели един доста добър мач с 24 на 10, а Стив, както обикновено, направо ги разби.

Ако обобщим, за целия ден се случиха само две що-годе интересни събития.

Първото беше, че видях Грег Фиени — един тип, дето до съвсем неотдавна ми беше най-добрят приятел. Работата беше там, че вече не бяхме най-добри приятели. Не, нищо не беше станало, не бяхме се скарали, абсолютно нищо. Просто постепенно се отчуждихме. Сигурно защото Грег започна да се интересува от скейт и тръгна с друга тайфа приятели. Ако бъдем съвсем честни, той дори се опита да ме вкара в неговата компания, но на мен не ми беше интересно. Грег си го обичах, но нямаше да го последвам. Сега той се увличаше от скейтборд културата, а пък аз от... абе, не знам от какво точно. Мотаех се насам-натам самичък и бях доволен.

Когато пристигнах на терена, мачът на Руб вече беше започнал и една група момчета седяха в горния ъгъл на трибуните и гледаха. Когато минах покрай тях, един глас ми подвикна. Знаех, че е Грег.

— Кам! — провикна се той. — Камерън Улф!

— Ей! — обърнах се. — Как е, Грег. (Тука би трябвало да сложа въпросителна, обаче това моето не беше въпрос, поздрав си беше.)

И тогава Грег заряза приятелите си и дойде при мен.

За кратко.

— Да ти кажа ли резултата? — попита.

— Да, че малко нещо закъснях. — Огледах странно изрусената му чорлава коса. — Какъв е?

— Двайсет на нула.

В този момент противниковият отбор вкара.

Разсмяхме се.

— Двайсет и четири.

— Ей, или сядай... — провикна се някой от групата — ... или се разкарай!

— Добре — свих рамене аз и вдигнах глава срещу Грег. Поогледах приятелите му, а после подхвърлих: — Хайде до после.

Току-що към компанията се бяха присъединили и няколко момичета. Бяха хубави. Две-три от тях бяха от типа училищна кралица

на красотата, но другите изглеждаха по-истински. С по-истинска хубост. „Истински момичета — помислих си, — които, ако извадя късмет, може и да ме заговорят някой ден.“

— Добре — Грег се върна при приятелите си. — После ще се видим. — Това „после“ се оказа след месец.

„Странно — мислех си аз, докато заобикалях покрай въжето, ограждащо терена. — Някога бяхме първи приятели, а сега почти нямаме какво да си кажем.“ Интересно, как той се хвана с ония, а аз си останах сам. Нито се радвах, нито страдах от това. Просто беше странно, че така се развиха нещата.

Второто интересно нещо се случи у дома привечер. Седях си пред вкъщи и гледах преминаващите коли, когато откъм улицата се зададоха Сара и гаджето й. Колата му беше паркирана пред нас, но бяха решили да се поразходят. Колата беше неговата гордост и радост — червен форд с много чаркове под капака. Някои хора яко си падат по коли, но на мен те ми се виждаха доста тъпи. Като погледнеш от моя прозорец, се виждаше целият град, приведен под завивката на автомобилния смог. Освен това има разни, които по цяла нощ си правят гонки нагоре-надолу по нашата улица и се мислят за велики.

Според мен са чекиджии.

Ама кой пък съм аз, че да говоря така?

Първото нещо, което направих в събота сутринта, беше да зяпам снимки на полуголи жени.

Така че...

Гледах ги как се задават далече отдолу по улицата — Сара и гаджето й; познах ги, че са те, защото виждах светлите джинси на Сара, с които ходеше много често. Може би имаше няколко чифта.

Най-добре си спомням как тя и гаджето й, който, между другото, се казваше Брус, вървяха и се държаха за ръце. Бяха хубава гледка.

Дори и малък перверзник като мен го забелязваше.

Забелязвах го.

Както стоях на нашата малка веранда пред входа, си признах, че докато се разхождаха така, сестра ми и Брус Патерсън бяха самата красота и честно казано, не ме е грижа как ще ме наречете, задето го казвам.

В действителност аз исках точно това, което съществуваше между Брус и сестра ми.

Разбира се, аз желаех онези жени от каталога, но те просто... не бяха истински. Бяха временни. И всеки път щяха да са такива — само нещо, което да извадиш за малко и после отново да го прибереш.

— Как е?

— Всичко е наред.

Сара и Брус се качиха на верандата и влязоха вътре.

И днес още ги помня как вървяха така по улицата. Още са пред очите ми.

Най-лошото беше, че не мина много време, и Брус заряза Сара заради друга. Запознавам се с новото момиче по-нататък върху тези страници, но само го оглеждам. Разменяме няколко кратки думи. Кратки думи на вратата...

Изглеждаше свояствна, ама знам ли.

Нищо не знам в действителност.

Аз...

Може би знам само че онзи ден на нашата веранда, докато гледах Сара и Брус, усетих нещо и се заклех, че ако някога си хвана момиче, ще се отнасям добре с него и няма да се държа гадно или мръснишки, нито да го нараня, никога! Заклех се и притежавах цялата увереност на света, че ще спазя клетвата си.

— Бих се отнасял добре с нея — казах.

Да.

Да.

— Да...

На еднодневния мач по крикет съм, с голяма група момчета зад мен. Ръми и играчите не излизат на терена, затова всички са оклюмали. Момчетата зад мен цял ден вряскат, обиждат противника, обиждат се помежду си, обиждат и всеки, който им падне.

По-рано крещяха по един тип на име Харис.

— Ей, Харис, я си покажи плешивото теме!

— Харис, мръсник такъв!

Аз съм долу до оградата и си трая.

Когато нашите тръгнаха да излизат на терена, те се заяждаха и с тях — крееща:

— Ей, Леман, късмет извади, че си в състава! Я ни махни! — Той не го направи, обаче те не спираха. — Ей, Леман, некадърник проклет! Помахай ни, да не те цапне бирата ми по тиквата!

Когато човекът им махна, всички те го приветстваха, но сега, покрай това отлагане заради дъждъ, започват вече да прекаляват.

Мексиканската вълна обикаля терена.

Хората скачат, подхвърлят във въздуха каквото им падне и дюдюкат, щом вълната стига до официалните лица, но те не стават като останалите.

Когато вълната спира, момчетата си набелязват млад охранител, застанал на може би двайсетина метра вдясно от нас. Той е един от многобройните охранители с черни панталони, черни кубинки и жълти ризи.

Изглежда едър и тъп, има черна мазна коса и огромни бакенбарди като агнешки пържоли, спускащи се чак до челюстта му.

Почват го и него:

— Ей, ти! Охраната! Махни ни!

Той ни вижда, но не отклика.

— Ей, Елвис, я ни махни!

— Ей, Боби Бакенбарда, я ни махни!

Той се усмихва и кима, много хладно, и с това ги предизвиква да го подложат на масивен артилерийски обстрел. У-у-у, а-а-а, ти си идиот, такъв-онакъв.

Не им стига и продължават.

— Ей, Траволта!

— Ей, Траволта, я ни махни! Ама както си трябва!

Към края на съня изведенъж започвам да се чувствам странно и осъзнавам, че съм гол.

Да, чисто гол.

— Леле, пич, ти наред ли си? — пита някой зад мен.

После почват да ме подкокоросват да притичам гол през терена.

— Айде бе, приятел, ще ти платя глобата, ако стигнеш до отсрещния край!

Отказвам, и всеки път, щом откажа, върху кожата ми се появява някоя дреха.

Смахнатият сън завърши като седя пак там нормално облечен, радостен и усмихнат, че не притичах гол през терена и не се втурнах между вратичките, както ме насьскваха.

Както сънят подсказва, аз може и да съм откачен и извратен, ама чак толкова тъп не съм.

— Няма да ме изловите по без гащи! Поне не задълго!

Никой не чува.

Играчите се връщат на терена.

Охранителят все така обира подигравки.

---

[1] Резултатът, описан в романа, е типичен за австралийския футбол, който съчетава елементи на ръгбито и футбола. — Б.ред. ↑

[2] Момче, което насипва купчинка пясък, от която се изритва топката. — Б.пр. ↑

4.

През следващата седмица времето взе завой към по-здрав студ. Сутрин у нас цареше суматоха, както винаги.

Сара се гримираше в стаята си преди работа. Татко и Стив ни подвикваха „Довиждане!“. Мама разчистваше бъркотията, която бяхме заформили в кухнята.

В сряда Руб ме срита в крака и той се вкочани, и после ме замъкна в банята, та мама да не ме гледа как се гърча в агония на пода в нашата стая. Докато ме влачеше, хем се смеех, хем охках.

— Мама не бива да чува това! — Той ми затисна устата. — Запомни — каже ли на татко, няма само аз да обера калая, а и двамата ще го ядем!

Такова е правилото у нас. Стане ли някоя беля, всички си го отнасят. Нашият старец слизаше надолу по коридора с оня поглед, който казва „Изкарах адски ден и не съм се приbral да се занимавам с вас, стан такава!“. После раздаваше шамари с опакото на ръката си — или в ребрата, или по ухото. Нямаше шест-пет. Щом Руб си го отнасяше, отнасях го и аз. И затова, караме се, бием се — само ние си знаем. Обикновено и без друго ни болеше. Последното, дето ни трябваше, беше и татко да се намеси.

— Добре де, добре! — креснах на Руб, след като вече бяхме на сигурно място в банята. — По дяволите, това пък защо беше?

— Де да знам.

— Не ти вярвам! — Погледнах го малоумника му с малоумник. — Изрила ме в крака ей така без нищо. Това е отвратително!

— Знам. — Той се хилеше и ми се прииска да го набутам във ваната и да се помъча да го удуша, ама нямаше смисъл, защото Сара думкаше по вратата.

— Излизайте оттам!

— Добре!

— Веднага!

— Добре де!

На път за училище срещнахме неколцина приятели на Руб.

Саймън.

Джеф.

Кашкавала.

Поканихме ги следобед да играем на една игра, която вкъщи наричахме „Един юмрук“. Измислихме я, защото имахме само един чифт боксови ръкавици в гаража, та играта представлява боксов мач, в който двамата играчи са само с по една ръкавица. „Един юмрук“.

Играхме я същата онази сряда и бяхме нахъсани. Много бяхме нахъсани. Нахъсани да удряме и да ни удрят. Нахъсани да го направим, та дори това да означаваше да не общуваме с другите от семейството. Ще се изненадате колко добре се прикрива синина в по-тъмния ъгъл на хола.

Руб е левак и затова обича да се бие с лявата ръкавица. Дясната се пада на мен — това е силната ми ръка. Рундовете са три и победителят се обявява честно. Понякога е лесно да се определи кой побеждава, друг път — не.

Точно този следобед за мен беше доста тежък.

Извадихме ръкавиците в задния двор и първо Руб се би срещу мен. Нашите боеве с Руб винаги бяха най-добрите. Без всякакви ограничения! Трябваше само да му стоваря един як удар, и Руб се опитваше да ми отнесе главата. Едно добро кроше от страна на Руб вкарваше небето в главата ми, а облаците — в белия ми дроб. Винаги се опитвах да се задържа на крака.

И тъй, Кашкавала подвикна вяло „Дзън, дзън!“ и мачът започна.

Наредихме се в кръг в малкия заден двор, покрит наполовина с бетон и наполовина — с трева, градска кутийка, не по-голяма от истински боксов ринг. Нямаше кой знае колко място за измъкване. А пък бетонът беше и корав...

— Хайде! — Руб излезе на терена, замахна към главата ми с финт и ми спука ребрата. После се прицели в главата ми, този път насериозно, обаче само ме забърса по ухoto. Тогава го забелязах, че се открива, и му набих един десен в носа. Улучих. Перфектно!

— Уха! — подвикна Саймън, обаче Руб не се разсейваше. Пак излезе на ринга безстрашно и моето наперено подрипване насам-натам никак не го притесняваше. Приведе се напред и ме фрасна над окото. Блокирах удара и сам се прицелих. Той ме заобиколи, врътна ме и пак

ме нахака в стената, после ме издърпа и пак ме бълсна в нея. Запокити ме на тревата и заби юмрук в рамото ми. Да, улучи. И то прилично. Все едно брадва ми разцепи ставата и сетне лявата му ръка ми откърти главата. Юмрукът му полетя напред и се вряза в брадичката ми.

Здраво.

И онова се случи.

Небето се стовари отгоре ми.

Вдишах облаците.

Земята се разлюля.

Земята...

Земята...

Замахнах.

Не уцелих.

Руб се изсмя изпод неговата сгъстяваща се брада.

Изсмя се, щом се строполих на колене и се понадигнах, колкото да се катурна по очи. Започнаха да броят. С наслаждение.

Руб:

— Едно... Две... Три...

След като успях да се вдигна и окуражителните викове на Саймън, Джейф и Кашкавала вече се чуваха по-отчетливо, последваха още само няколко удара и първият рунд приключи.

Приседнах в ъгъла на двора на сянка.

Втори рунд.

Беше горе-долу същото, но този път и Руб се просна веднъж на земята.

В третия рунд стана кучешки бой.

И двамата замахвахме здраво и си спомням как забърсах ребрата на Руб към седем-осем пъти и скулата ми обра поне три добри удара. Брутална работа. Съседът отляво гледаше папагали в клетки и си имаше едно дребно кученце. Птиците врещяха оттатък оградата, а кученцето се скъсваше от лай и рипаше по нея, докато с брат ми се млатехме като изоглавени. Юмрукът му беше грамадно кафяво размазано петно, което постоянно изхвърчаше напред на върха на дългата му ръка, връхлиташе ме и пееше, докато размазваше кожата ми върху костите. Всичко се преобръщаше огледално, размиваше се и се тресеше, обагряше се в тъмнооранжево и аз усещах как металическият вкус на кръв пълзи от носа ми към устните, по зъбите и на езика ми.

Или пък кървеше вътре в устата ми? Не знаех. Нищичко не знаех, докато не се строполих пак на земята, виеше ми се свят и ми се струваше, че ще повърна.

— Едно... Две...

Този път броенето никак не ме засягаше.

Не му обръщах внимание.

Този път само седях, подпрян на задната ограда, докато се съзвзема.

— Добре ли си? — попита Руб след малко. Острият му перчес беше паднал в очите му.

Кимнах.

Добре си бях.

Като се прибрахме вътре, огледах щетите. Не изглеждаха никак добре.

В носа ми нямаше кръв. Излезе, че наистина е кървяла устата ми, а окото ми беше насинено. И то яко.

Нямаше как да го скрием. Не и днес. Нямаше смисъл. Мама щеше да ни убие.

И тя ни уби.

Погледна ме само веднъж и попита:

— Какво се е случило с теб?

— А, нищо.

После видя и Руб с леко подутата му устна.

— Ех, момчета! — поклати тя глава. — Отвратителни сте, кълна се! Не може ли една седмица да мине, без да се изпопребиете един друг?

Не, не можеше.

Постоянно се пребивахме един друг — дали ще е на бокс, или ще играем футбол във всекидневната с чифт чорапи, свити на топка.

— Вземете се разделете временно! — нареди ни тя и ние се подчинихме на заповедта. Много се стараехме да слушаме майка си, защото с нея щега не биваше — тя чистеше богаташки домове, за да ни изкарва хляба, и се трепеше, та да живеем в що-годе сносна къща. Никак не обичахме да се разочарова от нас.

Разочарованията обаче продължаваха.

На другия ден вече стана много зле, защото състоянието на моето лице и това, че през седмица по него се появяваше синина,

струпей или драскотина, притесни някои от моите учители. Задаваха ми всякакви щантави въпроси — как върви у дома, как се разбирам с нашите и всякакви такива. Казвах им само, че се разбирам доста добре с всички у дома и че всичко си върви както трябва. Съвсем нормално.

— Сигурен ли си? — питаха ме те, все едно щях да ги изльжа. Навсякновено трябваше да им кажа, че съм се бълснал във вратата или съм паднал по стълбите към мазето. Щеше да падне голям смях. Обяснявах им предимно, че се занимавам с бокс за развлечение и че още не съм надобрял чак толкова.

Те явно не вярваха на думите ми, защото в четвъртък следобед се обадиха на майка ми от училище и я поканиха на среща с директора и завеждащата социалния кабинет.

Тя дойде в петък на обяд и уреди с Руб също да присъстваме.

Отвън, точно преди да влезе в онзи социален кабинет, тя каза:

— Изчакайте тук и не мърдайте, докато не ви кажа, че можете да влезете.

Кимнахме и седнахме. След около десет минути тя отвори вратата и каза:

— Хайде вътре!

Станахме и влязохме.

В кабинета директорът и социалната служителка се втренчиха в нас с някакво развеселено и сдържано омерзение. Както и мама. Причината напълно се изясни, когато тя бръкна в чантата си, извади боксовите ни ръкавици и рече жизнерадостно:

— Хайде, слагайте ги!

— Стига бе, мамо! — опъна се Руб.

— Не, не, не! — настоя господин Денисън, директорът. — Много ще ни е интересно да видим това.

— Хайде, момчета! — продължи да ни навива майка ни. — Не се срамувайте... — Само че нали това беше целта. Да ни изложат. Да ни унизиат. Да ни посрамят. Не беше трудно да прозреш какво се случва, когато всеки от нас си сложи ръкавицата.

— Синовете ми — обърна се майка ни към директора, а после и към нас: — Синовете ми!

Лицето ѝ изразяваше горчиво разочарование. Всеки миг щеше да се разплаче. Бръчиците покрай очите ѝ бяха пресъхнали, почернели русла на реки, замрели в очакване. Но никаква вода не бликна по тях.

Тя само гледаше. Настрани. Сетне впери поглед в нас и като че ли бе готова да се изплюе в краката ни и да се отрече от нас. Не я обвинявах.

— Та с това се занимават те — каза им тя. — Съжалявам за цялата тази история и че така ви загубих времето.

— Няма нищо — отвърна й Денисьн и тя се ръкува с него и с жената от социалния кабинет.

— Извинявайте — повтори тя и излезе, без дори да ни погледне за втори път. Остави ни да стърчим там с онези ръкавици на ръцете като два нелепи звяра посред зима.

Не питайте защо, обаче се намирам в Русия и седя в един автобус в Москва.

Претъпкан е.

Автобусът едвам пълзи.

Премръзнал съм.

Съседът ми седи до прозореца и държи някакъв гризач, който почва да съска по мен само като го погледна. Типът ме сръчка, казва нещо и се смее. Когато го питам дали това наистина е Москва (защото, разбира се, никога не съм бил там), той повежда с мен разговор — дълъг, та широк, което си е цяло чудо, защото аз и дума не мога да му продумам, понеже не знам езика.

Той е небивал образ.

Приказва.

Смее се и най-накрая успява да ми стане симпатичен. Аз също се смея на всичките му шеги, като се ориентирам по бръчките, които те изрязват по лицето му.

— Бавен автобус — казвам, обаче той, разбира се, нищо не вдява.

Русия.

Ще ми кажете ли какво, за бога, диря аз в Русия?

Автобусът също е премръзнал — това споменах ли го вече? Да?

Появявайте ми, тъй си е, всички прозорци са замъглени.

Треперя.

Треперя на седалката и накрая вече не издържам.

Изправям се.

Опитвам се да стана, но като че съм залепнал. Като че съм замръзнал за седалката.

— Ставай! — наредждам си, но не мога. Не мога!

После сред тълпата на пътеката виждам как някой се клатушка към мен.

Не...

О, не!

Някаква баба — а откакто съм в Русия съм осъзнал, че тия баби се врат навсякъде. И още по-зле, тази гледа право в мен. Право в мен!

— Помогни ми да стана — казвам на съседа си, но той не помръдва. Дори се извръща да пости и притиска гризача си в прозореца. Животинчето се задавя.

А тя все така идва насам.

Не...

Кошмар!

Тя прави гримаса, вперва очи в моите и безмълвно ми внушава да стана от седалката.

— Ставай! — писвам вътрешино.

Не мога, и тя...

... пристига.

— Я! — почва тя и оттам нататък вече няма спирка. Изплюва руските си ругатни право в лицето ми и ме обсипва с юмручни удари. Дребните ѝ свирепи ръчички се мъчат да се вкопчат в дрехите, да ме вдигнат и да ме съборят от седалката.

— Извинявайте! — надавам вопъл аз, обаче тая баба е същинска фурия и ме връхлита като вихрушка.

По-късно седя на пътеката, а дъното на панталона ми все така е залепнало за седалката. Един мъж на средна възраст, който говори английски, ми казва:

— Не биваше да оскърбяваш дамата, старче.

— Без майтан! — съгласявам се аз и се мъча да не допирам с голата си кожа замръзналия под.

Бабата ми се усмихва отвисоко с отвращение.

5.

Тази глава е важна.

Поне аз така си мисля.

Синините по лицето ми минаха доста бързо и следващия период от живота си го прекарах в мотаене. Нещо щеше да се случи, задаваше се. Беше някъде там, извън редовния затворен живот, който водех. Не ме очакваше, но беше там. Съществуваше. Може би само мъничко се чудеше дали ще отида при него.

А може би просто дрънкам глупости.

Както и да е.

Онова, което се случи, беше, че се запознах с едно момиче, докато работех с татко в събота.

Тя беше голяма работа, сериозно говоря.

Цяла сутрин бях копал канал под къщата — имахме поръчка в един квартал горе-долу на пет километра от нашия, и се бях скапал. Към обяд вече бях мъртвец.

Целият бях оплескан с кал, а вратът ми се беше изпружил и вдървил от навеждането и копането. Когато се показах отдолу, тя стоеше там. Беше с майка си и баща си и беше толкова истинска, че направо щях да се задавя с нищото в устата ми. Колкото мен на ръст, спокойна и истинска. Усмихна ми се с истински устни и когато се срещнахме, нейният истински глас произнесе:

— Здравей.

Избърсах дясната си ръка в панталона и се ръкувах с всички тях. С бащата. С майката. С момичето.

— Синът ми Камерън — представи ме татко, когато се измъкнах горе и разтръсках коса, за да изпада пръстта. Дори говореше така, сякаш присъствието ми наоколо не му е чак толкова неприятно.

— Добър ден — поздравих, щом застанах пред тях и татко поведе родителите на обиколка, за да им покаже какво е свършил в техния имот. Правехме доста големи разширения, които малко стесняваха двора. Обаче къщата беше симпатична.

Момичето.

— Ребека — беше ми я представила майка ѝ.

Когато татко ги поведе на грандиозната обиколка, аз останах сам с нея.

Какво да правя сега?

Да разговарям?

Да чакам?

Да седна?

Най-накрая постояхме там, а после се настанихме на онези подобия на шезлонги. Извърнах очи, погледнах я и пак извърнах очи.

Какво съм животно!

Имах си аз подход към жените?

Най-сетне, когато вече беше станало късно и старците всеки момент щяха да се върнат, промълвих с един такъв тих, налудничав гласец:

— Харесва ми да работя тук. — И в последвалото мълчание и двамата се разсмяхме и си помислихме: „Ама че шантаво нещо каза!“

Харесва ми да работя тук. Харесва ми да работя тук. Харесва ми. Да работя тук. Харесва ми, да. Работя тук.

Докато го повтарях наум, се питах дали тя е наясно какво означава това въщност.

Мисля, че беше.

Ребека.

Хубаво име, харесваше ми и спокойствието по лицето ѝ, но гласът ѝ ми хареса още повече. Запомних го и го оставил да пее в мен. Само това „Здравей“. Жалко е, знам, но когато опитът ви с жените е минимален като моя, вземаш каквото можеш.

Това трая цял следобед. Дори и работата, която вършех, почти не ме измъчваше, защото вече си имах Ребека. Имах гласа ѝ и той беше истински, и това притъпяваше всичко. Обезболяваше пришките, които се издуваха в основата на пръстите ми и притъпяваше болката, пронизваща гръбнака ми.

„Здравей“, беше казала тя. „Здравей“, и се засмя с мен, когато изтърсих някаква простотия. Беше ми се случвало да ми се присмиват момичета, но да се смея заедно с някое момиче ми се случваше рядко. Рядкост беше да се чувствам добре с града над рамото ми и лице на момиче — толкова близо до моето. Тя дишаше и виждаше, и беше

истинска. Това бе най-хубавото. Беше по-истинска от стоматологичната сестра, защото не седеше зад бюро и не ѝ плащаха, за да се държи приветливо. И несъмнено беше по-истинска от жените в онзи каталог, защото това момиче нямаше как да го разкъсам. Дори не бих посмял да я нараня, да я оскърбя или да я скрия под леглото си.

Очи. Живи очи. Ефирна коса, стелеща се по гърба ѝ. Трапчинка на страната ѝ, близо до косата. Хубава шия, рамене. Не беше царица на красотата. Не беше от онези, нали ги знаете.

Беше истинска.

По-късно тя посвири — не беше нещо, което ми допада особено, но все пак я направи още по-истинска. Всичко това дори ме накара да се усмихна на татко, когато той ме сгълча, че съм копаел не където трябва.

— Извинявай, татко — казах.

— Копай там!

Питам се дали беше разbral. Съмнявам се. Като че не зацепи, когато го попитах ще идваме ли пак тук следващата седмица.

— Да, ще идваме — отговори ми той без никакви намеци в гласа.

— Добре. — Това обаче си го казах само на мен.

Малко по-късно попитах:

— Как им беше фамилията на тези хора?

— Конлън.

Ребека Конлън.

Най-много ме порази това, че изведнъж започнах да се моля. Започнах да редя молитви за Ребека Конлън и семейството ѝ. Не можех да се спра.

— Моля Те, благослови Ребека Конлън — повтарях аз на Бог. — Само тя да е добре, става ли, а? Само тя и семейството ѝ тази вечер да са добре. Друго не искам. В името на Отца, Сина и Светаго духа — и се кръстех като католик, а пък изобщо не съм католик. Де да знам какъв съм.

През следващата седмица не спирах да се моля и постоянно се стараех да си припомня лицето ѝ и гласа ѝ.

— Ще се държа добре с нея! — постоянно уверявах Господ. — Да!

Всъщност се разкъсвах между любовта си към нейното лице и тяло и любовта си към гласа ѝ. Лицето ѝ притежаваше характер, да.

Сила. Обичах го. Със сигурност обичах шията ѝ и гърлото ѝ, и раменете ѝ, и ръцете и краката ѝ: Всичко — а го имаше и гласа.

Гласът идеше от вътрешността ѝ, от някакво място, което не се разкриваше пред всеки срећнат, надявам се.

Въпросът беше *коя част от нея най-много ме интересува?* Дали нейната външност, или вътрешната истинност, която усещах да се процежда навън?

Започнах да излизам на разходка само за да си мисля за нея — само за да си представям с какво се занимава и дали случайно не мисли за мен.

Това се превърна в мъчение.

— Господи, мисли ли тя за мен? — питах Бога.

Бог не ми отговаряше и затова просто нямах представа. Знаех само, че вървях успоредно с градския поток от коли, който се нижеше край мен със смях. Тълпи от хора се изсипваха от автобуси и влакове и ме подминаваха, без да ме забележат. Това не ме засягаше. Аз си имах Ребека Конльн. Нищо друго нямаше кой знае какво значение. Дори и като се счепкаме с Руб у дома, не се тревожех. Нищо не ме тревожеше, защото тя бе някъде наблизо, във всяка моя мисъл.

Радост.

Това ли изпитвах?

Понякога.

В други моменти ме притискаха съмнения и някаква истина, която настояваше, че тя изобщо не мисли за мен. Възможно беше, защото нищо никога не се получава така, както трябва. Най-вероятно едно толкова сладко момиче можеше да си хване някой много по-добър от мен. Много по-добър от някакъв си тип, който замисля идиотски обири с брат си, не го искат даже за вестникарче и поставя майка си в унизиелни положения.

Понякога си я представях гола, но никога за дълго. Не я желаех само по този начин. Честно.

Исках да открия онова място, откъдето идваше гласът ѝ. Ето това исках. Исках да бъда мил с нея. Исках да ѝ нося радост и се молех това да се събудне. Обаче с молби доникъде не се стига. Така беше, знам, ала въпреки това се молех наум, докато броях часовете до завръщането си при нея.

През седмицата се случиха разни неща, които ще бъдат описани в следващите глави, но сега, в края на тази тук трябва да си кажа какво се случи, когато с татко отидохме следващата събота у семейство Конлън.

Ето какво се случи:

Сърцето ми се разтуптя здраво.

Едната от тях се е върнала.

Ще повярвате ли?

Колко е нагла!

Знаете ли за кого говоря? За една от жените от онзи каталог с банските, и тя идва при мен в нашата кухня.

Като изкусителка.

Кухнята е плесенясала и притъмняла. Потя се.

— Здравей, Камерън. — Тя все така върви към мен и придърпва стол, за да седне точно насреща ми. Коленете ни се докосват — толкова близо идва. Усмивката ѝ определено изразява нещо. Опасност? Похот? Еротика?

Как мога да сънувам това сега?

Точно тази нощ?

След случващото се напоследък?

Нешо се занасям със себе си.

Това изпитание ли е?

Каквото и да е обаче, тя се навежда към мен и облизва устни.

Банският ѝ е с бикини, жълти, и разкрива почти цялата ѝ плът. Ще повярвате ли? Тя докосва врата ми с пръст и го прокарва надолу, толкова леко, че нокътят ѝ не ме одрасква. Гладък е и нещо ми подсказва да се насладя докрай, да не ѝ позволявам да спре. После нещо друго надава безмълвен писък някъде в краката ми, че трябва да ѝ наредя да спре. То се надига.

Тя е върху мен.

Диша.

Долавям парфюма ѝ и усещам мекия трепет на косите ѝ.

Ръцете ѝ ме събличат, устата ѝ ме поема.

Усещам го.

Натрупва се.

Изblickва.

Срещу мен.

Тя пада и зъбите ѝ докосват гърлото ми. Целува ме дълго и езикът ѝ докосва...

Подскачам.

— Какво?

Изправям се.

— Какво? — пита тя. Ох...

— Не мога! — Хващам ръката ѝ, за да ѝ признай истината. —

Не мога. Просто не мога.

— Защо?

Очите ѝ са огненосини и аз едва се удържам да не ѝ позволя да продължи, когато тя гали корема ми и ме търси. Спирал я тъкмо навреме и се чудя как ли го постигнах.

Извръщам се и ѝ отговарям:

— Имам си истинско момиче. Момиче, което не е само...

— Само какво?

Истината.

— Нещо, което буди в мен само похот.

— Аз само това ли съм? Предмет?

— Да. — И виждам как тя се променя. Става прозрачна и когато протягам ръка да я докосна, ръката ми минава през нея.

— Виждаш ли — обяснявам. — Погледни ме. Мъж като мен не може наистина да докосне някого като теб. Така е.

Когато тя напълно се изпарява, разбирам, че моята реалност не са момичетата от каталога, училищната красавица или други такива. Моята реалност е истинското момиче вляво от нея.

Моделката е зарязала чантата си на масата. Отивам да я взема, но не я отварям от страх, че ще гръмне в лицето ми.

За училищната кралица на красотата копнея.

На истинското момиче копнея да нося радост.

Сънят завърши.

6.

Помните ли като разказвах колко ми хареса да гледам Сара и Брус как се задават по улицата в онази неделна вечер?

Е, тази седмица всичко това като че се промени.

Имаше и друга промяна, защото Стив, който обикновено се прибираще от работа не по-рано от осем вечерта, също си беше вкъщи. Причината беше, че предния ден си беше изкълчил глезена по време на мач. Нищо сериозно, каза той, обаче в понеделник сутринта глезенът му се беше подул като гюле и лекарят го изкара от строя за шест седмици заради увредено сухожилие.

— Обаче ще се върна само след месец, ще видите вие!

Той седеше на пода с крак, повдигнат върху възглавници, и с патериците до него. Щеше да седи арестуван у дома две седмици, след като шефът му даде по-рано половината отпуска. Стийв направо побесня — не само защото щеше да пропусне част от отпуската си през лятото, а и защото мразеше само да си седи.

Кахърното му настроение несъмнено не спомагаше за развитието на нещата между Сара и Брус във всекидневната.

Във вторник на дивана, вместо да се натискат както обикновено, и двамата като че бяха залепнали за него от притеснение.

— Подуши тая възглавница! — нареди ми Руб по някое време, докато ги зяпах и се мъчех да се извърна.

— Защо?

— Смърди.

— Не ми се ще да я душа.

— Давай. — Косматата му заплашителна физиономия се завря в моята и разбрах, че не приема откази.

Той ми подхвърли възглавницата, а от мен се очакваше да я подбера, да я завра в лицето си и да му кажа дали смърди. Руб вечно ме караше да върша такива неща — неща, които изглеждаха шантави и безсмислени.

— Давай!

— Добре де.

— Айде, подуши я — настоя той — и ми кажи, че не вони на пижамата на Стив.

— На пижамата на Стив?

— Да.

— Моята пижама не смърди! — изгледа го кръвнишки Стив.

— Моята смърди — казах. На майтап. Никой не се засмя и пак се обърнах към Руб. — Ти откъде знаеш как смърди пижамата на Стив? Обикаляш и душиш хорските пижами ли?

Руб ме огледа с безразличие.

— Той като мине, и миризмата те лъхва. А сега подуши я!

Подуших и установих, че възглавницата не мирише на цветя и рози.

— Нали ти казах.

— Върхът.

Върнах му я и той я метна обратно на мястото ѝ. Руб си беше такъв. Възглавницата смърдеше и той го знаеше, и това го притесняваше. Искаше да го обсъди, обаче едно беше сигурно — нямаше да я изпере в никакъв случай! Възглавницата си остана в ъгъла на дивана и си смърдеше. Още усещах миризмата, но сигурно само защото Руб беше повдигнал въпроса. Сигурно фантазията ми работеше. Благодаря ти, Руб.

Онова, което още повече изнервяше обстановката, беше, че обикновено ако Брус и Сара не се натискаха, то поне подмятаха по нещичко в разговора, без значение какви тъпотии дрънкаме. Онзи ден обаче Брус не каза и дума, нито пък Сара. Само си седяха и си гледаха наетата видеокасета. Нито думица!

Докато се случваше всичко това, ще е добре да изтъкна, че аз се молех за Ребека Конлън и семейството ѝ. Дотам се докарах, че почнах да се моля дори за собственото си семейство. Молех се да не разочаровам повече мама и татко да не се съсиства така от работа, та да не се докара до гроба, преди да е навършил четирийсет и пет. Молех се глезентът на Стив да оздравее, молех се от Руб някой ден да излезе човек. Молех се на Сара да ѝ е добре тук и сега, и на двамата с Брус да им е добре. Само да им е добре. *Да им е добре.* Това много го повтарях. Повтарях го и като почнах да се моля за цялото тъпло човечество и за всички болни, гладни, умиращи и изнасилвани точно в онзи миг.

„Само нека да са добре — молех се аз на Бог. — Всички тези хора, дето имат СПИН и разните му други болести. Само нека да им е добре точно сега и на ония брадати дрипави бездомници с разрязаните обувки и гнилите зъби. Нека им е добре... На най-вече нека на Ребека Конлън да ѝ е добре.“

Това почваше да ме влудява.

Сериозно.

Когато Сара и Брус не забелязваха, че ги зяпам, аз ги гледах втренчено и се чудех как само преди дни, преди седмици те не спираха да се натискат.

Питах се как ли бе възможно да се случи така.

Това ме плашеше.

Моля те, Господи, благослови Ребека Конлън. Нека да ѝ е добре...

Как бе възможно нещата да се променят така изведнъж?

По-късно, когато пак се върнах в нашата стая с Руб, чуха монотонните гласове на Сара и Брус оттатък в нейната стая. Градът беше тъмен, само светлините на сградите изглеждаха като отворени рани — сякаш някой бе отлепил лейкопласт и отдолу се показваше кожата на града.

Като че ли единственото, което никога не се променяше, беше градът в това преходно време между следобеда и вечерта. Той ставаше навъсен и отчужден и нехаеше какво става в него. Имаше хиляди домове в този град и във всички тях се случваше по нещо. Във всеки се разгръщаше някаква история, но тя си оставаше вътре. Никой друг не знаеше за нея и никого не го беше грижа. Никой друг не знаеше за Сара Улф и Брус Патерсън, нито пък го интересуваше глезнът на Стивън Улф. Никой друг не се молеше някъде там за тях или за Ребека Конлън. Никой.

Тъй че, бях наясно, че съм сам. Само аз можех да се тревожа какво става тук, между тези стени на моя живот. Другите хора си имаха свои светове, за които да се тревожат, и в края на краищата трябаше да се грижат сами за себе си, също като нас.

Въртях се в кръг.

Молех се.

Тревожех се за Сара.

Молех се като невменяем идиот.

Тази глава е кратка, но ако я бях удължил, щях да съм лъжец.

От онази вечер си спомням молитвите, спора за смърдящата възглавница, глезнът на Стийв и усещането за напрежение между Сара и Брус.

И градът, който си съществуваше там, навън. И това си го спомням.

Бъдещето:

Време за разпускане.

Ние сме на края на града, непосредствено до него — все едно като се пресегнем, можем да докоснем сградите, да се пресегнем и да изключим лампите, които ни светят в очите и се опитват да ни заслепят.

Ловим риба. Двамата с Руб.

Никога досега не сме ловили риба, но днес ловим цяла вечер.

Въдиците ни висят, потопени в грамадно синьо езеро, над което притъмнява и във водата цопват звезди.

Водата не помръдва, но е жива. Усещаме я как се вълнува под старата очукана лодка, която сме наели от някакъв мошенник на брега. От време на време тя се разклаща под нас. Отначало не ни е страх, защото, макар не всичко да е идеално, ние знаем къде се намираме и засега нещата не се развиват особено стремглаво.

Не хващаме.

Нищо.

Абсолютно нищо!

— Никаква надежда, да му се не види — начева разговор Руб.

— Казах ти, че не биваше да ходим за риба. Кой знае какво се въди в това езеро?

— Мъртви души от града. — Руб се усмихва с ехидна радост. — Какво ще правим, ако на въдиците ни се закачи някоя?

— Ще напуснем кораба, приятел.

— Съвсем правилно.

Водата пак се раздвижва и от някакво невидимо място бавно започват да прииждат вълни. Те се надигат, заливат лодката, стават все по-високи.

Размириসва се.

— Мирише ли?

— Да, не го ли подушваш? — питам Руб. Произнасям го като обвинение.

— Да, като го каза, подушвам го.

Вълните сега са изключително високи, вдигат лодката заедно с нас и я запращат пак надолу. Една вълна залива лицето ми и устата ми се напълва с вода. Вкусът е странен, изгарящ и като гледам физиономията на Руб, личи си, че и той е глътнал.

— Петрол! — казва ми той.

— Боже господи!

Вълните поутихват и аз се обръщам към една лодка по-близо до града, точно до брега. В нея има някакъв тип с момиче. Типът слиза на брега с нещо в ръка.

То... свети.

— Не! — Изправям се и протягам ръце.

Той я хвърля. Цигара.

Хвърля я, а аз виждам още един човек усилено да пляска с греблата през залива. Кой е той, питам се. В това време в друга лодка мъж и жена на средна възраст също гребат.

Типът захвърля цигарата си в езерото.

Червени и жълти вълни обливат очите ми.

Забрава.

7.

Същата седмица в четвъртък Руб успя да ме навие да предприемем ново похождение — далече от обичайните ни бандитски експедиции.

Пътни знаци.

Това беше новият план.

Все още беше следобед, когато това му хрумна и той ми каза кой знак искал да задигне.

— „Пресичане на път с предимство“ — съобщи той. — Надолу по „Маршъл стрийт“. — Ухили се. — Измъкваме се, да речем към единайсет, с един от татковите гаечни ключове — оня, дето може да се наглася, като търкаляш онова отгоре...

— Френския ли?

— Да, точно той... Нахлуваме си качулките, слизаме дотам небрежно като Марк Ю^[1], докато се подгответ за удар, аз се качвам на раменете ти и сваляме знака.

— За какво ни е?

— Как така „за какво ни е“?

— Какъв смисъл има?

— Смисъл ли? — Той изпадна в... как беше думата? В изстъпление. Във фрустрация. — Не се нуждаем от смисъл, синко. Ние сме пубери, ние сме гаднари, нямаме си мацки, сополиви сме, гърлата ни болят адски, имаме струпци и страдаме от акне, нямаме си мацки — това казах ли го вече? — парите не ни стигат, почти всеки път на вечеря ядем гъби за гарнитура към месото и ги давим в доматен сос, та да не им усещаме вкуса. Колко още причини ти трябват? — Брат ми отметна глава на леглото и заби отчаян поглед в тавана. — Мили боже, не искаме много! И ти го знаеш!

Значи, бе решено.

Следващата мисия.

Кълна се, онай вечер бяхме същински диваци, точно каквите Руб ни описа в своя словесен изблик. Отначало се потресох, че той ни

познава така добре. Също като мен. Само дето той се гордееше с това.

Може би не знаехме кои сме, но знаехме какви сме и затова на Руб разни вандалски постъпки като кражбата на пътни знаци му изглеждаха съвсем логични. Несъмнено не му допадаше да си мисли, че накрая можем да се озовем в полицейска килия.

Разбира се, бяхме наясно, че няма как да успеем.

Проблемът беше само в това, че успяхме.

Измъкнахме се от вкъщи през задния вход към дванайсет без петнайсет, нахлупили качулките си ниско над лицата, и краката ни понесоха напред. Вървяхме спокойно и дори бабаитски надолу по нашата улица с ръце в джобовете и усещане за величие, натъпкано в чорапите. Парата от носовете и устите ни дращеше въздуха, раздирайки го, ние се промъквахме през него и аз се чувствах като онъ тип, Юлий Цезар, тръгнал да завладява поредната империя — а ние само щяхме да свием един въшлив сивкаво-розов триъгълник, който би трябвало да бъде червено-бял.

Пресичане на път с предимство.

— Ще им отнемем предимството — изхили се Руб, щом пристигнахме при знака. Покатери се на раменете ми, подхълзна се и пак се покатери.

— Така — заговори той отново, след като успя да запази равновесие. — Гаечен ключ.

— Ъ?

— Гаечен ключ бе, идиот! — От студа шепотът му беше станал дрезгав и излизаше като гъст дим.

— А, да, да, забравих.

Подадох му гаечния или френския ключ — както щете му викайте — и брат ми се зае да отвинти знака „пресичане на път с предимство“ на кръстовището на улиците „Маршал“ и „Карлайл“.

— Леле, как е заяло това нещо! — изтъкна Руб. — Болтът е толкова ръждясал, че всякакви гадости полепват по гайката. Гледай само да не ме изтървеш!

— Почвам да се уморявам — споменах.

— Прескочи го! Прага на болката! Прага на болката, синко. Всички величия са прескачали прага на болката.

— Какви величия? Великите крадци на пътни знаци?

— Не! — отсече той. — Атлетите бе, тъпанар.

А после дойде триумфът.

— Готово — обяви Руб. — Взех го. — Той скочи от раменете ми със знака в ръце точно когато в един от порутените апартаменти на ъгъла светна.

Една жена излезе на балкона си и възклика:

— Абе, няма ли да пораснете най-после!

— Давай! — Руб ме дръпна за пуловера. — Хайде, хайде, хайде!

Хукнахме със смях, а Руб беше вдигнал знака над главата си и ликуваше: „Иха-а-а!“.

Дори докато се промъквахме вкъщи, адреналинът все още се затаяваше в кръвта ми и след това изведнъж експлодираше. Щом се върнахме в стаята си, той бавно се уталожи. Тъй като угасихме лампата почти веднага, Руб набута знака под леглото си и подметна на майтап:

— Само да си изпял за това на мама или на татко, ще пробвам да ти набутам тоя знак в гърлото!

Посмях се малко и не след дълго заспах, а в ушите ми продължаваха да звучат нежните възклициания на жените към среднощните натрапници. Преди да дойде сънят, се замислих и за Ребека Конлън и си припомних онези мигове, когато слизахме надолу по улицата и после отмъкнахме знака, в които си въобразявах, че тя ме гледа. Не бях сигурен дали ще ѝ хареса какво правя, или ще реши, че съм пълен идиот. Това за пълния идиот беше по-вероятно.

— Е, добре — прошепнах на себе си под одеялото. — Е, добре...

— И започнах да се моля за нея и за всички останали, за които се молех напоследък. Нощем, скоро след като сънят ме обори, дойде и съновидението — беше лошо. Кошмар. Истински.

И без това скоро ще го видите...

На следващата сутрин Руб извади знака, за да му се порадва отново на спокойствие в стаята. Аз тъкмо излизах от душа.

— Не е ли прекрасен? — попита ме той.

— Да... — Но като че гласът ми не прозвуча много въодушевено.

— Какво ти става?

— Нищо... — Заради кошмара беше.

— Добре. — Той прибра знака и надзърна в коридора. — А-а...

— После ме погледна. — Пак си оставил отворена вратата на банята.

Това нарочно ли го правиш, та да изстине, преди да съм влязъл да се къпя?

— Забравих.

— Вземи се стегни.

Той излезе, но аз го последвах с мократа си и стърчаща на всички страни коса.

— Къде, по дяволите, тръгна така?

— Трябва да ти кажа нещо.

— Добре — каза и затръшна вратата пред мен. Чух как душът потече, вратата се отключи, завесата се дръпна и после се разнесе вик:

— Влизай!

Влязох и приседнах на затворения капак на тоалетната чиния.

— Е? — подвикна ми той. — Какво има?

Започнах да му разказвам за кошмара, който ми се присъни, и в горещата баня като че от мен се изльчваше още по-силна топлина. Описвах му подробно съня си минута-две.

И когато приключих, Руб рече само:

— Е, и какво?

Банята беше потънала в пара.

— Та, какво да правим?

Душът спря.

Руб си показва главата иззад завесата.

— Я ми подай оная хавлия.

Подадох му я.

Той се избръска и изплува от парата с думите:

— Тоя сън, дето ми го разказваш, си е за притеснение, синко.

Нямаше представа за какво притеснение ставаше въпрос. Нали аз го бях сънувал. Нали аз бях повярвал, че е истина, докато се случваше в мен. Аз бях тоя, дето...

Престани!

Край!

Не...

Бях се събудил в мрака след нашия триумф, плувнал в пот, разяждаща очите ми, а на устните ми беше залепнал безмълвен вик.

Сега, в банята, му предложих:

— Трябва да върнем знака на мястото му.

Руб отначало имаше по-други идеи.

Той дойде при мен и рече:

— Можем да се обадим на пътната полиция и да им кажем, че знакът трябва да се подмени.

— Тия докато се размърдат... Ще го подменят чак след седмици.

Руб се позамисли и рече:

— Да, прав си. — В гласа му прозвуча тъга. — Състоянието на нашите пътища е позор за нацията.

— Какво да правим тогава? — попитах отново. Сега вече искрено се притеснявах за обществената безопасност по принцип, а освен това си спомних и за репортаж, който бях гледал по новините някъде преди година и там на едни пичове от Америка им лепнаха към двайсет години за кражба на знак „стоп“, защото тя причинила смъртоносна катастрофа. Проверете го, ако не ми вярвате, действителен случай е.

— Какво да правим? — попитах пак.

Отговорът на Руб се състоеше в това да отложи отговора.

Той излезе от банята, облече се, а после седна на леглото ми и обхвата главата си с ръце.

— Какво друго ни остава? — попита той почти умолително. — Май трябва да го върнем.

— Сериозно?

Диваци, наистина.

Уплашени диваци.

— Да. — Беше нещастен. — Да, ще го върнем. — Като че ли на самия Руб му бяха свили нещо? Откъде идваше тая нужда да краде разни неща? Нима беше само за да пробва какво е да престъпваш правилата и да ти е гор, че си бил лош? А може и да беше заради това, че Руб се смяташе за издънка и си го доказваше сам с тия свои напъни да краде. Може би искаше да е като героите от американските филми, дето ги гледаме по телевизията. Честно казано, представа си нямах какво става в главата му, и това си беше.

Преди да тръгнем за училище, той извади знака и му отправи последен поглед, изпълнен с обожание.

Същата вечер — беше петък — към единайсет го върнахме обратно и никой не ни спипа, слава богу. Щеше да бъде голяма ирония да ни сбарат, че крадем знак, докато всъщност го връщаме.

— Ето на — рече той, като се прибрахме. — Ето ни пак тук, с празни ръце. Както обикновено.

— Мм. — Точно в този момент не можех да изрека и дума.

Едно нещо винаги ще помня от тази нощ — когато се прибрахме, Стив седеше отпред на верандата, на студа. Патериците му все така бяха подпрени до него, защото глезнът му си беше все така изкълчен. Седеше там на стария ни диван с керамична чаша, кацнала на парапета.

Когато се вмъкнахме вкъщи, правейки се, че не го виждаме, чух гласа му.

Върнах се.

И го попитах:

— Ти какво каза току-що? — попитах съвсем нормално, сякаш действително се интересувах какво е казал.

Той повтори.

Беше следното:

— Не мога да повярвам, че сме братя!

И поклати глава.

И додаде:

— Вие сте пълни смотаняци!

Право да си кажа, онова, заради което ме заръфа отвътре, беше равнодушието, с което го изрече. Каза го, все едно бяхме толкова подолу от него, че хич не го беше грижа. А после, имайки предвид какво бяхме сторили току-що, почти разбрах гледната му точка. Как можеше Стивън Улф да е от една кръв с Руб и мен, пък и със Сара, ако ставаше на въпрос?

Все пак се поспрях за миг, преди да продължа и чух как пронизителен звук разцепва главата ми отвътре. Пищеше като ранена.

В стаята ни попитах Руб къде на стената смяташе да окачи знака. Може би зададох въпроса, за да забравя какво ми каза Стив.

— Тука?

— Не...

— Тука?

— Не.

— Тука?

Дълго време не получих отговор и тази нощ оставихме лампата да свети, докато в главата на Руб се въртяха разни мисли за разни

неща, дето никога нямаше да ги узная. Той само лежеше на леглото и потъркваше брадата си, сякаш едничка тя му беше останала.

След като се наместих в собственото си легло, аз се замислих напрегнато за следващия ден, когато щяхме да работим у семейство Конлън. Ребека Конлън. Струваше ми се, че този ден няма да дойде никога — но утре отново отивах там. След като веднъж вече бях забравил за Руб и Стив, почувствах, че е прекрасно да си жив, да си с чиста съвест и да чакаш едно момиче, което заслужава да се молиш за него.

След много време Руб се обади:

— Камерън, оня знак аз изобщо не бих го закачил на стената.

Обърнах се и го изгледах.

— Защо не?

— Знаеш защо. — Той продължаваше да зяпа тавана, само устните му помръдваха. — Защото още щом го зърнеше, мама щеше да ме убие.

Една кола кръстосва из града. Тя е голяма и оранжева и издава тежките унили звуци, които издават подобни коли. Реве по улиците, въпреки че винаги спира на червено, на знак „стоп“ и разни такива.

Преминавам на друго място...

Ние с Руб излизаме от вкъщи, уж за да гледаме как Стив играе футбол, макар да е към два часът през нощта. Студено е. Нали се сещате — онзи, болnavия студ. Студ, който някак си диша. Той се врязва в устите ни, безцеремонно и болезнено.

Въпрос.

Руб:

— Някога да ти е хрумвало да пребиеш дъртия?

— Нашият старец ли?

— Много ясно.

— Защо?

— Не знам... Няма ли да ни е кеф, как мислиш?

— Не, няма.

След тези думи отново изпадаме в мълчание и все така вървим. Краката ни се тътрят по тротоара, а няколко заблудени коли се изнлизват по улицата. Таксита ни подминават и правят завой през

целия път, един боклукчийски камион се провира покрай нас, претоварен. Оранжевата кола ни подминава с ръмжене.

— Чекиджии! — казвам на Руб.

— Със сигурност!

И щом го произнася, колата дава газ и я чуваме как се отдалечава, а после се връща обратно по една странична уличка и излиза зад гърба ни.

Намираме се на друго място...

Ние с Руб стоим на ъгъла на кръстовището на „Маршал“ и „Карлайл“. Руб се привежда, когато чува заглъхващото ръмжене на кола. Привежда се, стиснал между краката си откраднатия знак „пресичане на път с предимство“. Поглеждам пръта — той си стърчи там гол. Просто гол прът, забит в цимента.

Пристигаме.

Оранжевата кола се задава по „Маршал стрийт“ и набира скорост, гълтайки я лакомо.

Щом стига до нас, тя изхвърча.

Знак няма.

Знак няма.

Тя ни подминава стремглаво и щом очите ми се захлопват с трясък, прокънтяват всемогъщото дрънчене на метал, оплитащ се в метал, писък и закъснял порой от счупени стъкла.

Руб се привежда.

Аз стоя прав, все така със затворени очи.

Шумоляща тишина.

Тя е навсякъде.

Очите ми се отварят.

Руб пуска знака, изправя се и ние тръгваме, обзети от панически тръпки, към колите долу, които изглеждат така, сякаш са се гризали една друга.

Вътрешните хора са като погълнати.

Мъртви са и кървят, обезобразени.

Мъртви са.

— Мъртви са! — провиквам се към Руб, но от устата ми не излиза нищо. Нито звук, нито глас.

А после един труп оживява.

*Очите му се опулват насреща ми и когато човекът надава вик,
звукът отеква непоносимо в ушите ми, бълсва ме на земята,
притиска ръцете в слепоочията ми и ги смачква.*

---

[1] Марк Едуард Йо (р. 1965) — прочут австралийски състезател
по крикет. — Б.пр. ↑

8.

Когато на другата сутрин отидох у семейство Конлън с татко, сърцето ми, вярно, тупкаше толкова силно — или „здраво“, както написах първоначално, — че чак ме болеше. То изпомпваше в гърлото ми нещо, което ме караше да отделям слюнка и въпроси.

Какво да кажа?

Как да се държа, като я видя?

Любезно?

Спокойно?

Безразлично?

Стеснително и деликатно — което никога не ми беше вършило работа в миналото?

Нямах представа.

По пътя нататък в микробуса ми се струваше, че ще се задавя или ще се задуша — толкова силно чувство беше породило в мен това момиче. Колкото повече се приближавахме до дома й, толкова повече чувството се разрастваше. Стигна се чак дотам, че се надявах следващият светофар да ни хване на червено, та да имам повече време да обмисля нещата. Странно, имах цяла седмица да се подготвя, а сега съботата си дойде и аз бях в небрано лозе. Може би мисленето ми беше дошло в повече. Може би не трябваше да губя толкова време в тревоги за Сара, Брус и Стив, и задигане и връщане на пътни знаци. Може би тогава моята си игра нямаше да пострада. Може би тогава щях да се оправя.

Само...

... ако бях...

Полза никаква.

Всичко беше загубено.

„Като пристигнем там — помислих си, — най-добре направо да си навра главата в канавката и да си изкопая дупка.“ Момичетата не си падаха по такива като мен. Та коеуважаващо себе си момиче би могло дори да ме понася? Вечно чорлава коса. Мърляви ръце и крака. Крива

усмивка. Нервна тромава походка. Не, всичкото това определено не ставаше. За нищо.

„Признай си! — хоках се аз вътрешно. — Та ти дори не заслужаваш момиче!“ Прав си бях. Не заслужавах — проявявах открити признания на съмнителен — в най-добрия случай — морал. Лесно се подвеждах по брат ми. Извършвах жалки, дребнави постъпки и ги вършех само заради едната бясна гордост, толкова нелепа, че бе трудна за проумяване. Като човек аз представлявах една пълна, задъхана, отчаяна бъркотия, стремяща се към нещо, което да ме вкара в релси...

И тогава изведнъж...

В един миг ми мина през ума колко странно е това, че никога не съм се молил за себе си. Неспасял ли бях? Толкова долен ли бях, че да не заслужавам и една молитва? Навярно. Може би.

И все пак, успях да убедя Руб да върне знака — разсъждавах аз. — Значи може би в края на краищата не съм чак толкова гаден. Това звучеше по-добре — малка положителна мисъл, докато пикапът на татко боботеше по пътя към моята гибел.

Когато спряхме пред къщата, дори започнах да вярвам по малко, че може и да не съм грозният извратен дегенерат, какъвто по моя преценка бях. Започнах да си казвам, че може и да съм си съвсем нормален. Спомних си какво си мислех онзи ден в зъболекарския кабинет — че всички млади момчета са си бяха противни, същински скотове. Може би предизвикателството беше някак си да се издигнеш над това. Може би точно това търсех аз при Ребека Конлън. Само един шанс да докажа, че мога да бъда мил и порядъчен, а не само една похотлива гадина.

Исках само да имам шанса да се държа с нея както подобава и си знаех, че няма да го проваля.

Невъзможно!

Не бих си го позволил!

— Няма да се проваля! — прошепнах си, щом слязох от микробуса. Вдъхнах дълбоко, сякаш ми предстоеше най-важното нещо в живота. И после осъзнах — та това беше най-важното нещо в живота ми.

— Вземи това — рече татко и ми подаде лопатата, и аз цяла сутрин бълсках здравата и чаках Ребека Конлън да се появи. После от

разговора между татко и майка ѝ разбрах, че я няма. Била преспала у приятелка.

— Идеално! — възкликала аз в зейналата пропаст между езика и гърлото ми.

А знаете ли кое беше най-гадното?

Ако очаквах Ребека Конън да идва да работи у нас, аз несъмнено щях да се постара да бъда там, за да я видя. Щях да съм там! Ако знаех, че тя ще идва, щях да се прикова за пода два дни по-рано, само и само да съм сигурен, че няма да я изпусна.

— Щях! — съгласих се аз със себе си, без да спирям да се трудя.

Работих до вцепенение. Ужасно беше. Дори и татко ме попита дали съм добре. Казах му „да“, но и двамата знаехме, че съм нещастен.

Когато приключихме за деня, а момичето все още го нямаше, татко ми даде десет долара отгоре. Подаде ми ги и каза:

— Днес се справи добре, момче.

После се поотдалечи, спря, обърна се и се поправи:

— Камерън, исках да кажа.

— Благодаря — отвърнах и въпреки че се постарах да се усмихна искрено на баща си, усмивката ми излезе нещастна.

— Щях да се държа добре с нея — казах аз на града през прозореца у дома, но нямаше смисъл. Градът не го беше грижа, а в съседната стая Сара и Брус се караха.

Руб влезе и се пълосна по очи на леглото си. Скри глава под възглавницата и каза:

— Май повече ми харесваха, когато само се натискаха.

— Да, и на мен.

И аз се пълоснах на леглото си, само че реших да се обърна по гръб и да си закрия очите с ръце. Натиснах с палци и пред погледа ми в мрака изплуваха шарки.

— Какво има за вечеря? — попитах Руб, вече изпаднал в ужас от отговора.

— Наденици, струва ми се, и остатъци от гъби.

— Ax, прекрасно! — обърнах се настрани, гърчейки се от болка.

— Просто прекрасно!

Тогава Руб махна възглавницата от главата си и заяви печално:

— И доматеният сос свърши.

— Още по-прекрасно.

Замълчах, но продължих да ридая вътрешно. После това ми омръзна и си помислих: „Спокойно, Камерън. На всяко куче му идва денят, в който ще му провърви.“

Само че нямаше да е днешният ден.

(Гъбите ги изядохме, между другото. Погледнахме ги, после вдигнахме очи. И пак ги сведохме. Отврат! Нямаше смисъл да се дърпаме. Изядохме ги, защото ние си бяхме ние и в крайна сметка изяждахме всичко. Както си е било винаги. Неизменно омитахме всичко. Дори и да си бяхме избълвали вечерята и на следващата вечер да ни я бяха сервирали пак, с Руб сигурно щяхме и това да излапаме.)

Голяма навалица се е насъбрала да гледа бой — тя креши, реве и вие, докато се сипят удари и юмруци оформят наново лицата. Огромно гъмжило от хора, към осем реда, и затова много трудно си пробивам път през него.

Коленича.

Пълзя.

Търся дупки и после се промъквам през тях и най-накрая достигам целта си. Излизам пред тълпата, оформила голям плътен кръг.

— Давай! — крясва типът до мен. — Удряй здраво!

Аз обаче все още оглеждам навалицата. Не гледам боя. Още не.

Сред гъмжилото има всякакви хора. Хилави. Дебели. Черни. Бели. Жълти. Всички те гледат и крещят към центъра на ринга.

Човекът до мен постоянно ми реве в ухото и крясъците му се забиват през черепа в мозъка ми като свредел. Гласът му ме блъска чак в белите дробове — толкова силно вика. Нищо не го спира, дори и онези отзад, които го обстреляват с думи, за да млъкне. Ама без полза.

Опитвам се сам да го възпра, като го питам нещо, надвикивайки тълпата:

— За кого го правиш?

Той спира да вдига шум незабавно.

Втренчва се.

В боя. После и в мен.

Минават още няколко секунди и казва:

— Аз залагам на аутсайдера... Длъжен съм. — Сетне се позасмива съчувствено. — Длъжен съм да заложа на аутсайдера.

Точно тогава поглеждам за първи път към боя.

— Ей...

Тук има нещо странно.

— Ей — питам пак ти, защото сред грамадния, шумен и трептящ кръг стои само един боец. Момче. Той раздава крошета като бесен, шава насам-натам, блокира удари и замахва с ръце срещу нищото. — Ей, как така се бие само сам човек? — Питам пак оня до мен.

Този път той не ме и поглежда, не. Не откъсва очи от момчето в кръга, което се бие така самоотвержено, че никой не може да отлепи очи от него.

Онзи проговаря.

И ми дава отговор:

— Той се бие със света.

И сега гледам как аутсайдерът в средата на кръга продължава да се бие, става, пада и пак изправя бедра, вдига се на крака и продължава да се бие. Не спира да се бие, колкото и тежко да се блъска в земята. Става. Някакви хора викат за него. Други се смеят и му се подиграват.

В мен избликва чувство.

Гледам.

Очите ми се подуват и парят.

— Той може ли да победи?

Задавам въпроса и сега вече и аз не мога да отлепя очи от момчето в кръга.

9.

В неделя Руб пак го попиляха на футболния терен. Отборът на Стив без него падна и аз се помотах по улиците. Този ден не ми се прибираше. Понякога просто не ти се прибира, нали разбирате. Време беше за равносметка.

Отначало позволих на печалните събития от предния ден да хвърлят сянка върху пътя ми. Минах зад „Лъмсдън овал“ и навлязох навътре в града, но улиците така гъмжат от смахнати, че като си стигнах вкъщи, направо се зарадвах, че съм успял да се прибера.

Бях обут с джинси и кларкове, сутринта се бях изкъпал и даже си бях измил косата! Докато вървях, още я усещах как стърчи неконтролирамо, сякаш напира да ме изложи. При все това ми беше приятно, че съм чист.

„Може би дъртият е прав — казах си. — За всичките му натяквания, че сме марсни и не сме за пред хората... Като че е приятно да си чист.“

Обичайните заведения се отдръпваха от мен, когато минавах покрай тях. Млечни барове. Закусвални за риба и чипс. Подминах и една бръснарница, където един плешивец подрязваше къдрите на някакъв тип с такава ярост, че чак ме стресна. Все такива неща виждам — някакъв тормоз над човешко същество, който като нищо ще ме накара да се спъна или да се спра от мрачна изненада. Или няма да ме свърта от неудобство. През този ден си спомням, че видяното ме подтикна да се помъча да си обуздая косата, обаче тя веднага щръкна пак.

В края на краишата денят и разходката изобщо не ми дадоха победата и обновлението, които търсех.

Продължих да вървя.

Правили ли сте го това?

Само си вървиш.

Само си вървиш и нямаш представа накъде отиваш?

Усещането не беше приятно, но и неприятно не беше. Чувствах се едновременно затворен в клетка и свободен, сякаш единствено от мен зависеше да се почувсткам страхотно или да се вкисна. Както обикновено колите профучаваха около мен и засилваха чувството, че с нищо не съм свързан. Нищо не беше неподвижно. Всичко беше в движение, превръщащо се в нещо. Точно като мен.

Откога таях в себе си чувства към момиче?

Откога ме беше грижа за сестра ми и какво се случва в живота ѝ?

Откога въобще се интересувах какво се върти из главата на Руб?

Откога слушах Стив Преуспелия и не ми беше все едно дали ме гледа отвисоко, или не?

Откога се шляех насам-натам безцелно? Бродех, едва ли не дебнех из улиците?

И тогава ми просветна.

Бях сам.

Бях сам.

Нямаше как да го отрека.

Сигурен бях.

Вижте, никога не съм бил от ония, дето имат маса приятели и са свързани с тях. Освен Грет Фиени никога не съм имал приятели — стоях си самичък. Мразех го, но и се гордеех с това. На Камерън Улф не му трябваше никой. Той нямаше нужда да е сред глутница. Не всички бродим в глутница. Не, той имаше нужда единствено от инстинктите си. Имаше нужда само от себе си и можеше да оцелее в боксови мачове в задния двор, в обирджийски мисии и всякакви други бъдещи излагации. Тогава защо ли се чувствах толкова странно сега?

Да бъдем честни.

Трябваше да е заради момичето.

Трябваше.

Не.

Заради всичко беше.

Такъв беше животът ми.

Усложняваше се.

Животът ми... Докато вървях по забързаната улица, виждах небе над мен. Виждах сгради и калпави апартаменти, мръсно магазинче за пури, още една бръснарница, електрически жици, боклук в канавките. Един клошар ми искал пари, но нямах у себе си. Градът ме

заобикаляше отвсякъде, вдишваще и издишваще като дробовете на пушач.

Щом усетих, че всички приятни чувства в мен са се изпарили, почти мигом спрях. Може би бяха истекли от мен и са били дадени на клошаря. Може би са се разтворили някъде в корема ми, без изобщо да забележа. Сега ми беше останало само това необяснимо беспокойство. Каква гледка. Какво чувство. Беше ужасно — някакво хърбаво хлапе стои само. Така си беше в крайна сметка. Сам — и не се чувствах подготвен да се справя с това. Съвсем внезапно. Да, съвсем внезапно почувствах, че няма да се справя със своята самота.

Така ли щеше да е винаги?

Винаги ли щях да живея с тези съмнения в себе си и в цивилизацията около мен? Винаги ли щях да се чувствам безпомощен до болка и дори и най-мощният вик, изтръгнал се от гърлото ми, в действителност щеше да е най-обикновен хленч? Стъпките ми винаги ли щяха да секват така внезапно и да затъват в тротоара?

Винаги ли щеше да е така с мен?

Винаги ли?

Винаги?

Това беше ужасно, но аз си изтръгнах краката от тротоара и продължих да вървя.

„Недей да мислиш — казах си. — Нека в мислите ти няма нищо.“ Ала дори и нищото беше нещо. То беше мисъл. Беше мисъл, а разхлабените задръстени черва на града все така препълваха канавките.

Струваше ми се, че не съм способен да го превъзмогна, но въпреки това продължавах да вървя и да се мъча да изровя нова идея, която отново да оправи нещата.

„Не бива да се тормозиш така“ — посъветвах се сам малко покъсно, когато стигнах до Централна гара. Помотах се малко около павилиона за вестници, попрелиствах „Ролинг стоун“ и разни други списания. Губех си времето, разбира се, но въпреки това не престанах. Ако имах у себе си пари, щях да хвана влак до кея, колкото да зърна моста, водата и лодките там. Там можеше да се навърта и някой мим или някой друг клетник, на когото да не мога да дам пари, защото нямам у себе си. Но пък ако имах за влака, може би щяха да ми се

намерят и за някой скромен уличен артист. Може би щях дори да се кача на ферибота за пристанището. Може би. *Може би...*

Думата „може би“ започваше да ме дразни, защото единственото стабилно нещо беше, че това „може би“ щях вечно да го влача със себе си.

Може би момичето таеше в душата си някакво чувство към мен.

Може би Сара и Брус щяха да се сдобрят.

Може би Стив щеше да се върне бързо на работа и на терена, както искаше. Може би един ден нямаше да ме гледа отвисоко.

Може би моят старец щеше един ден да се гордее с мен — може би, когато приключим с поръчката на семейство Конълън.

Може би на майка ми нямаше да ѝ се налага да се върти вечер около печката и да готви гъби и наденици, след като цял ден се е бъхтила.

Може би аз бих могъл да сготвя.

Може би Руб някоя нощ щеше да ми довери какво става в главата му. Или пък може би щеше да си пусне брада до петите и да стане нещо като мъдрец.

Може би по някое време щях да си намеря двама-трима добри приятели.

Може би всичко това утре нямаше да го има.

А може би не.

„Може би трябва просто да се поразходя надолу до Кръглия кей“ — помислих си, но после се отказах, защото измежду всичките тия „може би“ едно нещо беше сигурно и то беше, че ако закъснея, мама и татко щяха да ме накажат.

След като петдесетина пъти чух онзи тип да повтаря по високоговорителя „Влакът на седемнайсети коловоз заминава за Макартър“ или закъдето там заминаваше, се прибрах у дома и огледах всичките си съмнения наопаки. Виждали ли сте го това? Като например, заминавате на почивка и на връщане всичко е същото, обаче изглежда малко по-различно, отколкото на отиване. Защото го виждате отзад напред.

Така го усещах и когато пристигнах въкъщи, затворих нашата потрошена и провиснала входна врата, влязох и се настаних на дивана. До оная смрадливата възглавница. Срещу Стив.

След половин час, по време на който извъртяха повторение на „Поумней“ и започнаха новините, в стаята влезе Руб. Седна, погледна си часовника и възкликна:

— Дяволите да го вземат, мама здравата се тутка с тая вечеря.

Погледнах го.

Може би го познавах.

А може би не.

Стив го познавах, защото той не беше чак толкова сложен. Победителите винаги са такива. Знаят точно какво искат и как да го постигнат.

— Дано само не е обичайното — подметнах на Руб.

— Кое?

— Обичайната вечеря.

— А, да. — Той се поумълча. — Обаче тя друго не готови, нали?

Веднага трябва да призная, че сега много ме е срам от всичкото това мрънкане заради вечерята, особено след като толкова хора по градските улици просят храна. Но факт е, че мрънкане имаше.

При все това направо подскочих до небето, като разбрах, че тази неделя няма да вечеряме гъби.

Може би пък най-сетне нещата бяха тръгнали на оправяне.

Но пък може и да не бяха.

Тичам.

Гоня нещо, което като че не съществува, и отново и отново си повтарям, че преследвам нищото. Заповядвам си да спра, обаче така и не спирам.

Градът си тъне в познатия хаос посред бял ден, но по улиците няма никой. И в сградите, и в апартаментите, и в къщите няма никой. Никъде няма жива душа. Влаковете и автобусите пътуват сами. Знаят какво да правят. Издишват, но като че ли никога не вдишват. Сине се неспирен порой от не-чувствам, а аз съм сам.

По пътното платно се разлива кока-кола и изтича в канализацията като кръв.

Свирият клаксони.

Спирачки сумтят, а после колите продължават.

Вървя пеша.

Хора няма.

Хора няма.

Колко е смахнато, мисля си, че всичко може просто да си върви без всички хора. А може би хората са там, а аз просто не ги виждам. Животът им ги е изтрил от моето полезрение. Може би празните им души са ги погълнали.

Гласове.

Гласове ли чувам?

На едно кръстовище спира кола и усещам, че някой ме гледа — ала онова, което се е втренчило в мен, е празнотата. Когато колата потегля, чувам глас, но той загълхва.

Побягвам.

Гоня колата, без да обръщам внимание на ярките пронизителни сигнали „не преминавай“, които просветват с червени крака срещу мен и ме удрят в ушите, ако случайно съм сляп.

Сляп ли съм?

Не, виждам.

Не спирам да тичам и целият град профучава край мен, все едно ме тласка някаква човешко-извънземна сила. Бълскам се в невидими хора и не спирам да тичам. Виждам... коли, път, стълб, автобус, бяла линия, жълта линия, пресечка, глъч, смог, канавка, графити, млечен бар, оръжеен магазин, евтини ножове, ринг, диско, пийпшоу, билборд на Калвин Клейн с мъж и жена по бельо — огромни. Жици, монорелс, зелен светофар, жълт, червен — и трите, премини, спри, тичай, тичай, пресечи. Не чакай зелено при ляв завой, Хауърд Шоуърс^[1], канализация, „Спасете Източен Тимор“, стена, прозорец, дух, обедна почивка, връщам се след пет минути.

Няма време.

Тичам и накрая панталоните ми се съдират, а обувките ми са просто подметките на стъпалата ми и някакъв плат, омотан около глезените. Пръстите ми са разкървавени. Шляпам в кока-кола и бира. Те се плискат в краката ми и се стичат надолу.

Няма никой.

Къде са всички?

Къде?

Няма лица, само движение.

Падам. Пропадам. Разбита глава върху шахтата. Пробуждане.

По-късно.

*Нещата са се променили и сега хора пъплят навсякъде.
Навсякъде, където им е мястото — в автобусите, във влаковете, по
улиците.*

*— Ей — казвам на мъжса с костюм, който чака светофарът да
светне зелено. Той реагира, все едно може и да ме е чул, но щом
светва нужната светлина, тръгва.*

*Хора идват право към мен и, кълна се, опитват се да ме
стъпчат.*

И тогава разбирам.

Те идват право към мен, защото не ме виждат.

Сега невидимият съм аз.

---

[1] Австралийска модна марка. — Б.ред. ↑

10.

През седмицата, трябва да призная, с Руб подкарахме старите номера. Пак. Не издържахме.

Обирите бяха аут.

„Един юмрук“ — също.

Та с какво друго, по дяволите, да се захванем?

Решението, до което стигнах, беше да ритаме в задния двор сокър, или футбол, или както предпочитате да го наричате.

Трябваше с нещо да започнем.

И ритахме.

Честна дума.

Може и да съм питал Руб дали иска да пробваме в това, защото още страшно се кахъреше заради претърпения провал с пътния знак. Да постигнеш успех и после да намериш начин пак да се провалиш, си беше деморализиращо отвсякъде. Мъката на Руб бе непоносима. Всеки следобед той сядаше и търкаше обраслата си с четина челюст със злокобна, меланхолична ръка. Косата му беше мръсна както винаги, разпиляна по ушите, а вратът — обрасъл.

— Хайде, стига — опитах се аз да го разприказвам.

— Ъ-ъ.

Често се случваше така. Аз, нали съм по-малкият брат, вечно ми се искаше Руб да се включи в нещо — дали ще е игра на монополи, или на топка в задния двор. А пък Руб, нали беше по-големият брат, той колеше, той бесеше. Щом на него не му се правеше нещо, то не го правехме. Може би затова все бях толкова навит да участвам в обирджийските му мисии — просто защото той наистина искаше да дойда и аз. Да привлечем Стив към някакво начинание, се бяхме отказали още преди години.

— Хайде де — упорствах аз. — Напомпал съм топката и вратите са готови. Ела да видиш. Нарисувани са с тебешир на оградата, и от двете страни.

— Еднакво големи ли са?

— Два метра широки и почти един и половина високи.

— Добре, добре.

Той погледна нагоре и се поусмихна, за първи път от дни насам.

— Ще ритаме ли? — попитах пак с прекалено буйно въодушевление.

— Добре.

После излязохме навън и беше възхитително.

Просто възхитително!

Руб падна на цимента и стана. Два пъти. Скъса се да ме ругае, когато вкарах гол и почна да става сериозно. Неконтролиран удар към вратата — и топката изхвърча над оградата, притаихме дъх и после въздъхнахме с облекчение, когато тя уцели ръба и се върна. Дори се усмихнахме един на друг.

Беше великолепно главно защото на Руб му бяха потънали гемите и изживяваше собствената си криза на самоличността, а пък аз бях в типичната си агония заради цялата история с Ребека Конън. Това тук беше много по-добро. Да, беше, защото най-неочаквано отново бяхме подкарали онова, дето го можехме най-добре — да се премятаме и да се подмятаме един друг из задния двор, да се цапаме, да се потим здравата и да нямаме спиране, а по възможност и да вбесяваме съседите. Ex, колко по-добре беше! Това беше едно навременно завръщане към доброто старо време.

Топката тупна по оградата и разляя съседското куче, а тамошните папагали направо превъртяха. Аз отнесох удар по пищялите, а Руб пак се просна на цимента и си ожули ръката, върху която се приземи. През цялото това време съседското куче не спря да лае, а папагалите бяха изпаднали в никакво безумие. Точно като едно време, както можеше да се очаква, Руб победи със 7 на 6. Обаче на мен ми беше все едно, защото най-накрая и двамата се смеехме и не го вземахме чак толкова насериозно.

Но на прага на задния вход ни посрещна нещо съвсем различно.

Беше Сара, сама.

Първи я забеляза Руб. Перна леко с опакото на дланта си по ръката и ми я посочи с глава.

Погледнах.

И почти шепнешком възкликах:

— О, не!

Тогава Сара вдигна очи, защото сигурно ме беше чула — кълна се, изглеждаше много зле. Седеше там цялата изпомачкана, с колене, щръкнали чак до раменете, и скръстени ръце, които държеше вдигнати нагоре, сякаш за да попречи на въздуха в тялото ѝ да излезе. Вадички от сълзи прорязваха лицето ѝ.

Неловко.

Точно неловко ни стана, когато отидохме при сестра си и застанахме от двете ѝ страни, гледахме я, обзети от различни чувства и без да знаем какво да правим.

Най-сетне аз седнах до нея, но представа си нямах какво да кажа.

И най-накрая Сара наруши мълчанието. Съседското куче се беше укротило, а кварталът като че се беше стъпил от събитието, случващо се в задния ни двор. Сякаш го предузещаше. Предузещаше разиграването на никаква трагедия и изпадане в безпомощност, и да си кажа право, всичко това ме учуди. Толкова бях свикнал нещата просто да се случват, без да ги забелязвам и без да ме засягат.

Сара проговори:

— Хванал се е с друга!

— Брус? — попитах и Руб ме изгледа със смаяна физиономия.

— Не — озъби се той. — Кралят на Швеция! Кой друг, по дяволите?

— Добре де, добре!

После Сара се извърна и рече:

— Мисля, че ще е най-добре засега да ме оставите сама.

— Окей.

Щом станах и тръгнах с Руб, градът около нас отново ми се стори по-студен от всякога и разбрах, че макар той действително да бе предусетил, че нещо се случва, със сигурност не го беше грижа. Отново бе продължил напред, усещах го. Струваше ми се, че го чувам как се смее и предъвква случилото се. Наблюдава. Внимателно. И се подиграва. И беше студен, така студен, докато гледаше как кръвта на сестра ми изтича зад нашата къща.

Вътре Руб се ядоса.

— Виждаш ли сега? — каза той. — Това разваля нещата.

— Нямаше как да не стане. — И щом го казах, забелязах вън на предната веранда фигурата на Стив. Беше ни обърнал гръб.

— Да, но защо днес?

— Защо не?

От дивана погледнах една стара снимка със Стив, Сара, Руб и мен като съвсем малки, застанали в разкривен строй пред обектива на някакъв фотограф. Стив се усмихваше, Сара също. Всички се усмихвахме. Странно ми беше да я гледам тази снимка, защото тя постоянно си стоеше там, а аз чак сега я забелязвах. Усмивката на Стив. Тя беше топла — за нас. Усмивката на Сара — тя бе прекрасна. Двамата с Руб изглеждахме чисти. И четиридесетте млади и безстрашни и усмивките ни така грееха, че дори и там, на дивана, се усмихнах с усещането за някаква загуба.

„Къде ли отиде това?“ — запитах се наум. Дори не си спомнях, че са ни правили такава снимка. Истинска ли беше?

В този момент Сара седеше на прага на задния вход и плачеше, а ние с Руб се бяхме проснали на дивана, безсилни да ѝ помогнем. Стив като че не го беше грижа за никого от нас.

„Къде е отишло онова?“ — помислих си пак. Как онази картина е могла да се превърне в тази?

Дали годините ни бяха победили?

Дали ни бяха похабили?

Дали не бяха отминали като големи бели облаци, разпръснали се толкова бавно, че да не сме го забелязали.

Вечерта стана още по-тежко — когато Сара излезе и не се прибра с часове.

На излизане каза: „Отивам да се поразходя“, и после мина много време, а нея я нямаше и нямаше. Отначало ние, останалите, не се вълнувахме, но като мина единайсет, всички се разтревожихме. Дори Стив изглеждаше засегнат.

— Хайде — подкани ни баща ни. — Излизаме да я търсим.

Никой не възрази.

С Руб се качихме заедно с татко в пикапа, а мама и Стив останаха у дома — ако Сара се прибере, докато нас ни няма. Проверихме по кръчмите и по къщите на всичките ѝ приятели. Дори и у Брус. Нямаше я там. Нямаше я никъде.

В полунощ, когато се прибрахме, още я нямаше и на нас ни оставаше само да седим и да чакаме.

Всеки от нас чакаше различно.

Мама седеше мълчалива и не поглеждаше никого.

Татко вареше кафе след кафе и го изливаше в гърлото си, все едно светът щеше утре да се свърши.

Стив ту слагаше, ту махаше загряващата превръзка от глезена си и упорито го държеше вдигнат нависоко.

Руб си мънкаше едваоловимо нещо и го повтори поне петстотин пъти: „Ще го убия това копеле. Ще го убия това копеле. Ще го убия тоя Брус Патерсън. Ще го убия тоя... Ще го, ще го...“

Колкото до мен, аз поскърцвах със зъби, наведен напред, забил брадичка в масата.

Само Руб си легна.

Останалите будувахме.

— Никакъв знак? — попита мама, когато се събуди в един.

— Никакъв — поклати глава татко и доста скоро всичките заспахме под светлината на ослепително белия кухненски глобус.

По-късно засънувах сън.

И той бе прекъснат.

— Кам?

— Кам?

Някой ме разтърсваше.

Подскочих.

— Сара?

— Не, аз съм.

Беше Руб.

— А, ти ли си, да му се не види!

— Да — ухили се той. — Още ли я няма?

— Няма я. Освен да е влязла, да ни е подминала и да си е легнала.

— Не, няма я вътре.

И точно тогава забелязахме още нещо — сега и Стив го нямаше.

Проверих в мазето.

— Тц — погледнах Руб и този път излязохме само двамата на верандата и после на улицата. Къде, по дяволите, се беше дянал той?

— Чакай. — Руб се обръна и се загледа надолу по улицата. — Ето го.

Видяхме брат ни да седи облегнат на един телеграфен стълб и изтичахме при него. Спряхме се.

— Какво става? — попита Руб.

Стив вдигна очи — никога не го бях виждал толкова уплашен, нито пък толкова изнервен. Изглеждаше един такъв върлинец, но при все това — истински мъж. Винаги бе изглеждал като мъж. Винаги... но не и такъв. Уязвим.

Патериците му бяха две изсъхнали дървени ръце и лежаха до него.

Бавно и разнежено брат ни промълви:

— Сигурно... — Той замълча и после пак заговори: — ... само съм искал да я намеря.

Не казахме нищо, но мисля, че докато помагахме на Стив да се изправи и да се прибере вкъщи, той сигурно бе прозрял какъв живот водим ние — Руб, Сара и аз. Беше прозрял какво е да паднеш и да не знаеш дали ще можеш да се изправиш, и това го беше уплашило. Уплашило го беше, защото ние се изправяхме. Неизменно. Винаги.

Отведохме го у дома.

Ние...

Оттам насетне всички отново зачакахме в кухнята, но само двамата с Руб бяхме будни. По някое време той ми прошепна нещо. Същото както преди:

— Ей, Кам, ще го пипнем ние тоя тип Патерсън! — Заяви го съвсем уверено. — Ще ни падне в ръцете.

Бях твърде скапан от умора, че да кажа нещо друго, освен:

— Ще го пипнем.

Доста скоро Руб заспа също като мама, татко и Стив. Не след дълго и моите клепачи натежаха като цимент и аз също заспах.

Всички ние спяхме в кухнята.

Аз сънувах.

Сънят идва.

Не е лош.

Когато пак се събудих, вече имаше и още един човек, заспал редом с останалите от нас на многолюдната кухненска маса.

Стоя пред празна футболна врата. Стадионът е препълнен. Може би 120 000 души са заковали погледи в мен.

Те скандират:

— Улф-мен! Улф-мен^[1]!

Оглеждам целия стадион, всички тези хора, които ме настърчават — и аз ги обичам, въпреки че са ми напълно непознати. Мисля, че са южноамериканци или нещо такова. Бразилци примерно. Може би аржентинци.

— Няма да ви разочаровам! — прошепвам аз, но зная, че те не могат да ме чуят, дори да им изкрештя.

Те са хората от моя разказ:

Татко, Руб, мама, Стив, Сара, Брус, безликото ново гадже на Брус, Грег, стоматологичната сестра, зъболекарят, директорът Денисън, жената от социалния кабинет, приятелите на Руб и Ребека Конлън.

Облечен съм с всичко необходимо за вратар: обувки, опънати нагоре чорапи, зелена фланелка с изрисуван отпред диамант и ръкавици. Нощ е и грамадни лампи, възправени като стражеви кули над всички нас, разпръскват черния въздух.

Готов съм.

Плясвам с ръце и приклякам, готов да се хвърля във всяка посока, за да хвана топката. Вратата зад мен сякаш е с километрична ширина и километрична дълбочина. Мрежата е хлабава клетка, която се люлее и шепти на вятъра.

Татко излиза напред, наглася топката и се провиква, че това била финалната дузпа за купата и всичко зависело от мен. Връща се, заема позиция, затичва се и забива топката вдясно от мен. Мятам се, но топката хвърчи далеч извън обсега ми. Когато тя влетява в ъгъла на мрежата, той ме поглежда и се усмихва, сякаш за да каже: „Извинявай, момче. Нямаше как.“

На терена излиза мама, после Руб. И двамата бележат, Руб — с коравосърдечна усмивка.

— Безнадежден си, слънчице! — казва той.

Тълпата през цялото време вдига шум и бръмчи в ушите ми като електромагнитно смущение. Когато ме побеждават и топката бележи гол, те изревават, а аз въздъхвам, защото са на моя страна. Искат да спася един гол, защото знаят как упорито се боря. Виждат малките ми ръце и волевата извивка на устните ми и не чуват, но чувстват ударите на дланите ми, докато се подготвям за всяка дузпа. Не спират да скандират.

Моето име.

Моето име.

Ала колкото и да се старая, не успявам да спася и един гол.

Дори и нещастната Сара ми прострелва вратата. Преди да шутира, тя казва:

— Не се мъчи да ми помагаш. Няма смисъл. Всичко е извън твой контрол.

Минава редът на Стив, после и на Брус. На всички.

После на позиция излиза Ребека Конлън.

Тя върви към мен.

Бавно.

И се усмихва.

— Ако го спасиш, ще те обикна — казва тя.

Кимвам тържествено. Готов съм.

Тя отстъпва назад, втурва се, рита топката.

Тя излита високо нагоре и я изгубвам от поглед в сиянието на лампите. Забелязвам я и се хвърлям високо вдясно, и кой знае как, се удря в кръста ми, отскача и ме цапардосва здраво по лицето.

Падам надолу заедно с топката.

Когато се приземявам, тя изскуча, претъркува се адски бавно през линията и се сгушва в дъното на мрежата.

О, аз се мяtam да я хвана, но полза никаква. Не mi достигат силите — а и бързо оставам сам, не на стадиона, а в нашия облян от слънце заден двор и седя, подпрян на оградата, с разкървавен нос.

---

[1] Словосъчетанието Улфмен (Wolfman), което включва фамилното име на братята Улф, може да се преведе като „Човекът вълк“. — Б.ред. ↑

11.

Планът ни беше да го пипнем бързо. Нямаше смисъл да протакаме една-две седмици. Тогава може би изгарящото желание да му дадем на тоя да разбере щеше да угасне, а нямаше как да си го позволим.

Открихме, че Брус Патерсън е кръшкал на сестра ми с някакво друго момиче от около месец и я будалкал, като продължавал да се мъкне при нея. За всички нас беше истински шамар, че сме го пускали в къщата си, докато е хойкал из града с някакъв парцал.

— Да отидем ли да го пребием? — попитах Руб, но той само ме изгледа с насмешка.

— Ти сериозно ли? Я се погледни колчав си. Приличаш на Чихуахуа, а проклетият Патерсън е як като тухлен кенеф. Ти представяш ли си на какво ще те направи?

— Аз, такова... мислех, че и двамата...

— То и аз съм си една хърба — отсече Руб в отговор. — Вярно, че страшна брада съм пуснал, обаче Брус ще ни утрепе и двамата като едното нищо.

— М-да, прав си.

И тук последва нещо неочеквано.

На вратата се почука или по-скоро се подрачи и като отворих, на прага стоеше бившият ми най-добър приятел Грег.

— Може ли да вляза? — попита ме той.

— Ти как мислиш?

Отворих комарника и той влезе вкъщи, като първо метна един поглед на Стив, който както винаги седеше с унила физиономия на верандата.

— Ей, Върколак! — поздрави Грег вътре Руб, в отговор на което Руб заплаши да го изхвърли.

— Извинявай — каза той и аз го заведох в общата ни стая с Руб.

Той седна под прозореца. Мълчаливо.

— Е? — попитах го, докато сядах на леглото си. — Извинявай за въпроса, но какво, по дяволите, те води насам?

Последва бърз и прям отговор:

— Имам нужда от помощ.

Той зарови пръсти в косата си и видях как от нея се разхвърча пърхот. Пърхотът винаги си е бил проблем на Грег. Кефеше го да го изтръска върху чина в училище.

— Помощ с какво? — продължавах аз сондажа.

— С пари.

— Колко?

— Триста.

— Триста! По дяволите, какви си ги вършил напоследък?

— Абе, не питай. Само... — Лицето му трепна. — Имаш ли ги?

— Боже господи, триста! Де да знам.

Минах в моята половина от килима и извадих всичко, което бях скътал под него. Осемдесет долара.

— Ами тука имам осемдесет. — Извадих банковата си книжка и видях, че в нея имам сто и трийсет. — Значи имам двеста и десет общо. Повече няма откъде да извадя.

— По дяволите, приятел!

Седнах при него на пода, облегнах се на леглото и попитах:

— Я, ако обичаш, ми кажи за какво са ти?

Той нямаше желание.

— Кажи ми или няма да ти дам кинтите. — Това беше лъжа, и двамата го знаехме. И двамата знаехме, че ще си дам парите на Грег и хич няма и да поискам да ми ги връща. Така си беше. Обаче той ми дължеше поне това. Дължеше ми да ми каже за какво ще отидат парите.

— А... — предаде се той. — Едно от приятелчетата ми, Дейл... Познаваш ли го?

Дейл Пери.

Да, много добре го знаех. Беше точно от пичовете, които мразя, защото където и да отидеше, се разкарваше насам-натам все едно кръчмата е негова и аз го мразех и в червата. В час по търговия предната година (учебен предмет, който изобщо не биваше да избирам) той беше взел металната си линийка, нагрял я беше на печката и после я беше допрял до ухото ми. Дяволски ме беше изгорил! Ето кой беше

Дейл Пери. И той беше в онази тайфа, дето си бъбреше с хубавите момичета онзи ден на мача.

— Да, знам го — потвърдих спокойно.

— Ами, на няколко от по-големите му приятели трябало някой да им вземе едни работи. За триста долара.

— Работи?

Разбира се, знаех ги точно какви са тия работи, но реших, че на Грег трябва да му стане поне малко неудобно. В края на краишата щях да му дам всичките си пари до цент. Отиде ми и покупката на уредбата, и всичко. Отидоха ми и изкараните с пот на чело парици от работата с татко през последните седмици. Всичко щеше да изтече в канализацията, защото бившият ми най-добър приятел дойде при мен, тъй като знаеше, че съм единственият, дето няма да го отреже. Никое от новите му приятелчета нямаше да го отърве, но най-първият щеше.

Смахнатата работа.

Не смятате ли?

Не че старият приятел е чак толкова по-добър приятел. Но просто познаваш человека по-добре и знаеш, че и да се държи като скапан идиот, и да се излагаш, на него не му пуха. Той знае, че и ти ще направиш същото за него. Знаех, че в обратен случай и Грег би направил същото за мен.

Та затова...

— Работи ли? — попитах го. — За какво говориш?

— Нали се сещаш — отвърна той.

Това го пропуснах да mine.

— Да, сещам се.

— Само леки — продължи той — обаче цяла камара. Били са към десет души и всичките се включили, и всичките яко ги домързяло да си ги вземат сами. — Той плъзна гръб по стената и се изхлузи малко по-надолу. — Взех стафа без проблеми, обаче като трябваше да го вардя една нощ, нещата се объркаха.

— А-а — отметнах глава назад и се разхилих. Сигурен бях, че вече знам какво точно се е случило.

— Да, точно така — кимна Грег. — Дъртата, да му се не види, го намерила под леглото ми и дъртият го метнал в огъня. Все едно ми е подписал смъртната присъда... Направо не мога да повярвам, че го е запратил в огъня!

Аз вече се съдирах от смях, защото старецът на Грег беше пред очите ми — ситен-дребен, къдрав, жилав звяр, който псува, та се къса и мята пакета в огъня. Чак и Грег се разсмя покрай мен, въпреки че не спираше да повтаря: „Не е смешно, Кам, никак не е смешно!“

Обаче беше смешно и тъкмо това го спаси — парите се намериха.

Тъкмо това го спаси, защото разказах цялата случка на Руб и той извади деветдесетте долара отгоре, дето му трябваха на Грег, макар и да заплаши да го убие, ако не му ги върне дяволски бързо. Намерихме решение — аз да ги върна на Руб от парите, които ще спечеля с татко за следващия месец, и всички останаха доволни. Грег щеше да ми ги върне всичките по-нататък.

По лицето на Грег си пролича, че се освободи от напрежението. След като се сдоби с кинтите, той доби по-малко изтормозен вид.

В съседната стая Сара лежеше на леглото си, напълно разбита.

Подминахме я на излизане и навън с Руб и Грег изпълнихме някой и друг удар срещу нарисуваната на оградата врата.

Редувахме се като вратари. Идеята беше моя (главно заради съня, който бях сънувал предната нощ) и само се надявах да не ми разкървавят носа. Макар че Ребека Конън я нямаше на двора, нали? Та си мислех, че не съм под заплаха.

Разбира се, съседското куче се разляя, а папагалите избесняха.

Брявата се усили още повече, когато Руб звънна на приятелите си. Разговорът звучеше така:

— Ало.

— Ало, Саймън? Рубен се обажда.

— Рубен, какси?

— Добре съм. Ще идваш ли насам?

— Че защо не? Устройва ме.

— Вземи Кашкавала и Джейф.

— Добре.

— ЧАО.

— ЧАО.

Когато те пристигнаха, играта у нас вече вървеше с пълна пара.

Забивахме топката в оградата отново и отново и се възползвахме максимално от времето, преди мама и татко да се приберат. Да бяхте чули само! Тряс! Тряс! Топката я правеше на пух и прах и от двете

стри и тръсъците ехтяха навсякъде, а след тях — и виковете и ругатните.

В моя отбор бяха Джейф и Грег и ние даже биехме, въпреки че бяхме по-дребни и по-слаби от отбора на Руб, заради страсти, която влагахме.

Резултатът беше четири на два, когато съседското куче замълъкна.

— Спрете, спрете! — провикнах се аз, щом забелязах това. — Чувате ли?

— Какво?

— Кучето.

— Вярно, бе! Спря да лае.

Покатерих се на оградата и надникнах, и що да видя там!

Кучето се беше гътнало.

— Леле боже, то май е умряло — казах и погледнах назад към всички останали.

— Какво?!

— Да бе, казвам ви! Елате да видите!

Руб се изкатери до мен и не му оставаше друго, освен да се съгласи.

— Дяволите да го вземат, като че е прав! — изхили се той на другите. — Май го докарахме до инфаркт, горкото.

— Сигурен ли си?

— Или инсулт.

— О, не! — възкликах. — Какво сторихме?

— Каква порода е?

На Руб му писна.

— Де да знам, бе! — кресна той на Кашкавала.

— Померанско — отвърнах вместо него.

— Що за куче, по дяволите, е померанското?

— Ами знаете ли... — заобяснява Кашкавала на останалите. —

От ония пухковите, дето мязат на гризачи... Сигурно е лаяло, лаяло, пък не е издържало.

Дори и папагалите в клетката гледаха навъсено кучето.

— Трябва да предприемем нещо — казах на Руб.

— Като например? Изкуствено дишане уста в уста?

— Виж го, тресе се.

— Просто красота!

Прескочих оградата, свалих си фланелената риза и увих кучето. Дойде и Руб, а останалите ни гледаха през оградата как галим пухкавото плъхообразно куче и се питаха дали наистина ще умре.

След петнайсетина минути съседът се прибра — петдесетгодишен човечец с уста, по-мръсна отколкото на всички нас взети заедно. Право да си кажа, демонстрира голяма сдържаност — изтърча навън, нарече ни такива-онакива, подбра померанчето — което, между другото, се казваше Мифи — и го закара на ветеринар.

— Дали ще оживее? — питахме се у нас.

— Нямам си и представа, приятел.

Един по един всички си тръгнаха. Грег — последен.

— Човече... — поклати глава той на излизане. — Бях забравил какво е тук.

— Доброто старо време, а?

— Да — кимна той. — Хаос.

— Абсолютен.

Наистина беше като едно време, но знаех, че няма какво да си въобразявам, че ще продължи. И двамата знаехме, че следващият път той ще дойде само за да ми върне парите — част от тях или всичките. Просто така стояха нещата.

Вечерта ни сполетя нещо, което си знаех, че ще ни сполети. Съседът.

Той дойде и каза на мама и татко, че не могат да ни контролират с Руб, и тъй като от нас двамата само на Руб му бяха останали пари, той плати сметката на мъжа при ветеринаря.

Мифи померанчето, между другото, си беше добре. Било само лек инфаркт. Горкото плъхче.

Всичко това обаче за майка ми се оказа последната капка.

Тя ни сложи да седнем на кухненската маса и почна да обикаля около нас, да крещи и да ни се кара така, че чак не беше за вярване. Дори натика дървената лъжица под носовете ни, въпреки че не ни беше удряла с нея, откакто бях на десет. Казвам ви, изглеждаше готова да я навие тая лъжица около главите ни.

— Защо все така правите?! — крещеше ни тя. — Насинявате си очите, докарвате проклетите съседски кучета до инфаркт! Позор... Срам ме е и от двама ви. *Пак!*

Дори и татко само си седеше в ъгъла и мълчеше като риба. Не смееше да се обади от страх, че ще е следващият, който ще си го отнесе.

Най-накрая тя направо пощуря, извади отпадъците от кухненската мивка и вместо да ги изнесе навън и да ги сложи в нейната кофа за компост, тя ги захвърли на пода, вдигна ги и пак ги метна, този път в краката ми.

— Като животни сте! — кресна тя още по-гръмогласно и отпреди. А после каза онова, от което като че винаги най-много боли:
— *Пораснете най-сетне!*

Иска ли питане — двамата с Руб разчистихме изцапаното, изнесохме го навън и там си останахме. Не смеехме да влезем.

От прозореца на стаята си надникна Сара, погледна ни, усмихна се и заклати глава, макар да страдаше. Засмя се и това ни накара и нас да се посмеем, а Руб пък да събере кураж и да каже:

— А Патерсън все пак ще го пипнем, хич не се и съмнявай!

— Ще го пипнем! — съгласих се.

Доста по-късно размишлявах над случките от деня, защото сега дължах и на Руб половината от сметката при ветеринаря. Всичко беше тръгнало по нанадолнището, уверявам ви.

— Проклет да е тоя померан — рекох.

— Уф — изсумтя Руб. — Померан със слабо сърце. Такова нещо само на нас може да се случи, бе!

Пред мен има някакъв мъж — вървим по черен път по изгрев.

Той ме гледа.

Аз го гледам.

Стоим на десетина метра един от друг и аз най-сетне решавам да наруша мълчанието.

И казвам:

— Е, и?

— Какво? — идва отговорът му. Облечен е с халат, чеше се по брадата и се опитва да изтръска камъче от сандалите си.

— Ами, не знам — мисля си да кажа. — Като за начало, кой си ти, по дяволите?

Той се усмихва.

Смее се.

Изправя се.

Когато е готов, повтаря въпроса и му отговаря.

— Кой съм аз, по дяволите? — Кратък смях. — Христос съм!

— Христос? Ти съществува ли наистина?

— Да, по дяволите. Разбира се, че съществувам!

Решавам да Го изпитам.

— А аз кой съм тогава?

— Кой си ти, не ме интересува. — И той тръгва към мен по пътя, като все така се опитва да изтръска онова камъче от сандала си. — Проклети сандали! — Потътря крак, а после продължава: — Всъщност интересува ме какъв си.

— А какъв съм?

— Нещастен.

— Аха — свивам рамене в знак на съгласие.

— Мога да ти помогна — продължава Той и вече Го очаквам да ми пусне дежурната реплика, която всички онези учители по вероучение пускат при годишното си поклонение в нашето училище. Но той не я пуска.

Вместо това ми подава бутилка червена течност и с жест на ръцете ми показва да я изпия: „До дъно!“

— Какво е това? — питам.

— Вино.

— Сериозно?

— Всъщност не, червен тоник е. Много си малък за алкохол.

— Ааа, направо ми развали кефа!

— Я не ме обвинявай. Не съм виновен аз, казвам ти. Моят старец не ми даде да ти донеса от истинско. Него обвинявай.

— Добре де, добре... А с Него какво става?

— Абе, напоследък е под голямо напрежение.

— Близкият изток ли?

— Да, пак се подкараха. — Той се приближава и ми пошепва: — Между нас да си остане, миналата седмица Той без малко да тури край на цялата тая работа.

— На кое? На света ли?

— Аха.

— Исусе Христе всемогъщи!

По лицето на Христос се изписва разочарование от думите ми.

— А, да бе, извинявай! — казвам. — Тъй не бива да се приказва, да.

— Споко.

— Виж... — Иисус беше решил, че е време да минем по същество.

— Всъщност дойдох да ти дам това.

Той вади нещо от джоба на халата си и аз го питам:

— Какво е това?

— А, мехлем е. — Той ми го подава. — За кървяция нос.

— Супер! Много благодаря!

12.

Ако се питате дали някога пипнахме оня тип Брус Патерсън, да знаете, че не сме. Планирахме подробно всичко, обаче просто така и не го осъществихме. Вкъщи възникнаха важни проблеми като леденото отношение, с което мама и татко ни удостояваха нас с Руб. Очевидно те не одобряваха особено живота, който водехме, и как му бяхме хванали цаката да ги излагаме. Може да си помислите, че това ледено отношение ни е попарило ентузиазма да си го върнем на Брус за Сара, но не беше така. Нямаше такова нещо. Стив също ни каза да я зарежем тая работа. Пак се беше върнал към старото си поведение в стил „Аз съм по-горе от вас, момчета“ и ни осведоми, че сме идиоти. Всичко това мен ме поуплаши мъничко, но не и Руб. Той беше все така нахъсан и искрено убеден, че не сме виновни за инфаркта на съседското куче. Обясни ми, че като тъпият пес е толкова слаботелесен, нямало е как да избегнем това.

— По дяволите, не е незаконно да играеш футбол в собствения си заден двор, нали така? — попита ме той.

— Предполагам, че не е.

— Знаеш, че не е.

— Сигурно.

Руб преддвиква тая тема още няколко дни, а най-накрая влезе в стаята ни и ми съобщи какъв е планът и какво значи всичко това. Каза:

— Кам, това ще е последният ми удар. — Ще речеш, че брат ми е същински Ал Капоне! — Виж, след това последно начинание ще се оттегля от обирите, кражбите и вандалските игри.

— Как ще се оттеглиш, като още не си изградил кариера?

— Уф, айде мълъкни! Признавам, имах своите възходи и падения, но с всичко това — дотук! Не мога да повярвам, че го казвам, но трябва да порасна.

Замислих се — не беше за вярване! А после попитах:

— Та какво ще правим?

— Елементарно е — беше отговорът. — Яйца.

— Стига, бе! — Извърнах се. — Можем да се захванем с нещо много по-добро от никакви си въшливи яйца!

— Не, не можем. — За първи път чувах Руб да говори по този въпрос и в тона му да присъства реализъм! — Истината, приятел, е, че сме безнадежден случай.

Тук можех само да кимна. После казах „Добре“ и се реши, че ще идем до къщата на Брус Патерсън в петък вечер и ще обстреляме с яйца неговата хубава червена кола. А може би и входната му врата и прозорците. Много се радвах, че ще ни е за последен път, защото вече ми се драйфаше от всичко това.

Друг неизбежен факт също затрудни неимоверно много цялата акция — това, че все още не можех да си избия от главата Ребека Конлън. Просто не можех, колкото и упорито да се стараех. Мислех си за нея и все се питах дали ще е у тях тази седмица, или пак ще е излязла и ще си живее живота без мен. Понякога страдах, а друг път се навивах, че всичко това е твърде, твърде рисковано. „Виж само Брус и Сара — казвах си. — На бас, че оня е бил също толкова луднал по Сара, колкото аз по това момиче, и на бас, че си е обещал никога да не ѝ причинява болка, точно като мен. И виж как постъпи с нея! Заряза я и сега тя е пълна развалина, само лежи на леглото си и не ще да стане.“

Когато стана петък вечер, мисля, че с Руб бяхме твърде уморени да се занимаваме с това. Гадеше ни се от нас самите и в стаята ни имаше две кори яйца, но решихме да не ходим.

— Е, добре, значи това е краят. — Това Руб го каза! — Щом трябва толкова да му мислиш, значи не си струва.

— А какво ще ги правим всичките тия яйца? — попитах.

— Ще ги изядем, какво.

— Какво? По дванайсет на човек?

— Май да.

Засега оставихме яйцата под леглото на Руб, но аз все пак се замъкнах сам до къщата на Брус.

Отидох там след вечеря, минах покрай колата му и си представих как я замервам с яйца. Идеята беше смехотворна, меко казано.

Досмеша ме, като почуках на вратата, въпреки че когато отвори едно момиче — заместничката на Сара, предполагам — усмивката ми се изтри. Тя отвори и се втренчи в мен през мрежата против комари.

— Брус тутка ли е? — попитах аз.

Тя кимна.

— Ще влезеш ли?

— Не, тука ще изчакам. — И зачаках на верандата.

Щом ме видя, Брус се сконфузи. Не че с него сме били първи приятели, нямаше такова нещо. Не е като да имахме басейн и той да ме е подхвърлял из него или пък да сме ритали футбол заедно. Не, та ние почти не разговаряхме и си личеше, че го е страх да не съм дошъл да му връча призовка. Не беше така.

Само го изчаках да излезе от къщата, за да поговорим. Само един въпрос. Само един въпрос имах, когато се облегнахме на парапета пред входа му, загледани в улицата.

И го зададох.

— Когато срещна сестра ми за първи път... обеща ли си никога да не ѝ причиняваш болка?

Последва мълчание, но най-сетне той отговори:

— Да — каза, и след още няколко мига аз си тръгнах.

— Ей, Камерън! — подвикна ми той.

Обърнах се.

— Тя как е?

Усмихнах се и вдигнах решително глава.

— Добре е. Нищо ѝ няма.

Той кимна и аз се сбогувах:

— Доскоро.

— Доскоро, мой човек.

У дома вечерта още не беше приключила. Там предстоеше не вандалска, а символична постъпка.

Към осем и половина Руб влезе в стаята ни и нещо се беше променило. Какво?

Брадата му бе изчезнала.

Когато той представи човешкото си лице на останалите от семейството, се разнесоха ръкопляскания и облекчени въздишки. Край с анималистичното му изльчване. Край с анималистичното поведение.

А на мен все ми се счуваше как Брус Патерсън ми казва, че си е обещал никога да не причинява болка на сестра ми. Думите му ме преследваха дори и докато гледах един крайно изпълнен с насилие филм по телевизията. Постоянно чуха гласа му и се запитах дали

някога бих причинил болка на Ребека Конлън, ако тя изобщо ме допусне до себе си. Гласът му ме преследва цяла нощ.

Сред джунглата съм и съм с нея. Не виждам лицето ѝ, но знам, че съм с Ребека Конлън. Водя я за ръка и вървим много бързо, привеждаме се покрай разкривени дървета, чиито клони приличат на пръсти, разперени като пукнатини по тавана под сивото небе.

— Побързай — подканям я.

— Защо? — пита ме тя.

— Защото той идва.

— Кой идва?

Не ѝ отговарям, защото не знам. Единственото, в което съм напълно сигурен, е, че чувам стъпки зад нас из джунглата. Чувам как нещо се привежда напред, някой ни преследва.

— Хайде! — подканям я пак.

Стигаме до една река и скачаме в нея, газим припряно през леденостудената вода.

От другата страна виждам нещо нагоре срещу течението на реката и я въвеждам вътре. Това е пещера, сгущила се сред няколко масивни дървета над водата.

Влизаме. Без думи.

Тя се усмихва облекчено.

Не виждам това.

Знам го.

Сядаме в най-задния ъгъл на пещерата ичуваме съзерцателния ромон на речната вода навън, която се спуска все по-надолу и по-надолу. Бавна. Истинска. Знаеща.

Тя се унася.

Заспива.

— Всичко е наред — казвам ѝ и я усещам в прегръдките си. И моите очи се мъчат да заспят, но не могат. Остават широко отворени, докато времето ръмжи и напредва и тишината пада като отмерена мисъл. Даже и реката не чувам вече.

Когато...

Онази фигура влиза в пещерата.

Той пристъпва и се спира.

Той вижда.

Нас.

Има оръжие.

Гледа.

Усмихва се.

Макар и да не виждам лицето му, знам, че се усмихва.

— Какво искаш? — питам уплашено, но тихо, за да не събудя момичето в прегръдките си.

Фигурата не казва нищо. Продължава да пристъпва напред.
Бавно. Завърта се. Не!

Разнася се звук като от разцепване и над оръжието в ръката на фигурата се извива дим. Димът се издига към лицето му и се кълби около него. Димът ми подсказва, че се е случило нещо ужасно, и Ребека Конлън се размърдва леко в скута ми.

Запалена клечка кибрит.

Светлина.

Гледам я.

Знам!

Това.

Тя несъмнено е ранена, защото виждам как от сърцето ѝ капе кръв. Бавно. Истинска.

Вдигам очи. Силуетът държи запалената клечка и аз виждам лицето му. Очите му, устните му, изражението му са моите.

— Но ти обеща! — казвам му и изпищявам, мъча се да се събудя. Трябва да се събудя и да знам, че никога, никога няма да ѝ причиня болка.

13.

Както обикновено, в събота с татко отидохме да работим у семейство Конлън.

За да не ви държа в напрежение (ако въобще все още ви интересува), мога да ви съобщя, че този път тя беше там и беше прекрасна както винаги.

Аз все още се трудех под къщата, когато дойде при мен.

— Ей, липсваше ми миналата седмица! — казах, когато тя се появи, и моментално се сгълчах наум: това твърдение прозвуча толкова двусмислено! „Липсваше ми“ — това „не се видяхме с теб“ ли означаваше (какъвто беше замисълът), или исках да кажа „направо ми сломи сърцето, тъпа кучко“? Не бях сигурен какви послания изльчвам. Най-общо, можех само да се надявам, че тя го е възприела като „не се видяхме“. В такава ситуация няма как да изглеждаш напълно отчаян, та макар сърцето ти да те изпепелява отвътре.

— Ами... — Господи, тя го каза с онзи глас, който я правеше истинска! — Нямаше ме нарочно.

Това пък какво беше, по дяволите?

— Какво? — осмелих се да попитам.

— Чу какво ти казах — тя се усмихна широко. — Нямаше ме...

— Заради мен ли?

Тя кимна.

Това на добре ли беше, или на зле?

Звучеше на зле. Много на зле.

Но пък и на добре звучеше — в някакъв болnav, извратен смисъл. Тя занасяше ли се с мен?

Не.

— Не исках да съм тук, защото ме беше... — Тя прегълтна. — ... страх, че ще се изложа като миналия път.

— Като миналия път? — попитах объркано. — Не изтърсих ли аз тъпотията? — Точно аз бях тоя, който изтресе „Харесва ми да работя тук“. Спомних си го и потръпнах.

И двамата бяхме се свили под къщата, дървените греди бяха надвиснали над нас и сякаш ни предупреждаваха, че секунда невнимание щеше да ни струва разкрасени с цицини глави. Внимавах да не се изправям в цял ръст.

— Ти поне каза нещо — изтъкна тя.

И изведнъж думите рукаха от мен:

— Никога не бих те наранил! Поне адски ще се старая да не го направя! И причинил болка. Обещавам!

— Моля? — Тя се дръпна назад. — Какво говориш?

— Имам предвид, ако... Добре ли си прекара миналия уикенд?

— Празни приказки. Лиготии.

— Да — кимна тя, без да помръдне от мястото си. — Бях у една приятелка. — И тогава вметна онова: — А после отидохме у един пич, Дейл.

Дейл.

Зашо ли това име ми беше тъй познато?

О, не!

Върхът.

— Дейл Пери?

Дейл Пери.

Приятелчето на Грег.

Типично.

Какъв герой!

Личеше си, че тя наистина го харесва.

Повече от мен.

Той беше победител.

Хората го харесваха.

Грег го харесваше.

Въпреки че можеше да разчита на мен.

— Да, Дейл Пери — отвърна тя и потвърди най-ужасните ми страхове с кимване и усмивка. — Ти познаваш ли го?

— Да, познавам го. — И тогава проумях, че тази Ребека Конън най-вероятно е едно от момичетата, които видях на Лъмсдън Овал онзи ден, от който сега ми се струваше, че ме делят десетилетия. Там имаше няколко като нея, спомних си. Същата истинска коса. Същите истински крака. Същото... Всичко се връзваше. Тя беше местна и хубава, и истинска.

Дейл Пери.

Без малко да спомена, че почти ми беше изпепелил ухото преди малко повече от година, но си премълчах. Не исках да си помисли, че съм някой от ония завистливици, дето мразят всеки, който е по-готин от тях — точно какъвто всъщност си бях.

— Най-добрата ми приятелка смята, че той ме харесва, обаче не знам...

Тя продължи да говори, но аз не бях в състояние да я слушам. Просто не можех. Защо тя изобщо ми го разправяше това, по дяволите? Дали защото бях просто синът на водопроводчика и ходех в старо държавно училище, докато тя най-вероятно учеше в някое от училищата, кръстени на разни светии? Дали защото бях от безобидните момчета и не можех да я нараня.

Е... приближих се.

Едва се удържах да не я прекъсна и да я отрежа: „Абе я се разкарай с тоя твой Дейл Пери“ — обаче се въздържах. Твърде много я обичах и не исках да ѝ причиня болка, колкото и да ме болеше мен.

Вместо това я попитах познава ли Грег.

— Грег... Файнс ли беше?

— Фиени.

— Да, познавам го. Ти откъде го познаваш?

И кой знае защо от очите ми бликнаха сълзи.

— А... — казах. — Едно време ми беше приятел. — И се извърнах, за да продължа да работя и да си скрия очите.

— Добър приятел?

Проклето да е това момиче.

— Най-добрият ми приятел — признах.

— А... — Тя пронизваше с поглед гърба ми. Усещах го.

Чудех се дали загряваше какво става. Може би. Вероятно. Да, вероятно, защото на тръгване подметна едно прекалено дружелюбно „Хайде ча-а-ао“. Чувал ли го бях преди? Разбира се, и реалността преряза гърлото ми.

За разлика от разочарованието миналата седмица, целият този разговор не ме стимулира да изкарам деня. Не, този път едва докуцухах до края му.

Чувствах се ужасно.

Продължавах да куцукум.

Татко забеляза и ми се скара, че се туткам, обаче не можах да набера скорост. Така се стараех, че чак да не повярваш, но гръбнакът ми беше прекършен, а духът — смазан.

Имах шанса да я отрежа.

Можех да ѝ причиня болка.

Не ѝ причиних.

Това не ми носеше никаква утеха.

Докато работех, постоянно трябваше да се стягам и водех страшна борба. Като че всяка стъпка ме дебнеше да ме препъне. Пришките по ръцете ми се пукаха, а чувството постоянно се промъкваше в погледа ми. Почнах да душа въздуха, за да напълня дробовете си, и когато денят приключи, се измъкнах изпод къщата, застанах там и зачаках. Страшно ми се искаше да се строполя на земята, обаче издържах.

Сърбеше ме, чувствах се мръсен и болен само заради това, че аз съм си аз. Какво ми ставаше?

Чувствах се като кучето, хванало бяс, от оная книга, дето я учихме в училище — „Да убиеш присмехулник“. Та това куче куцука и точки лиги по целия път и бащата, Атикс, изненадва сина си, като го застрелва.

Вървя по ръба на една редица от огради, която като че се простира до безкрайност. Някак си обаче знам, че по някое време ще свърши. Знам, че ще се проточи колкото целия ми живот.

— Продължавай да крачиш — казвам си.

Разперил съм ръце да пазя равновесие.

От двете ми страни ме обкръжават въздух и земя, които се мъчат да ме примамят да скоча в тях.

От коя страна да скоча?

Ранна сутрин е. Онова време, когато е все още тъмно, но знаеш, че денят идва. През чернилката се процежда синева. Умират звезди.

Оградата.

На места тя е каменна, на места — дървена, а понякога е от бодлива тел.

Вървя по нея и при все това и двете ѝ страни ме изкушават.

— Скачай! — чувам как шепне всяка страна. — Скачай тук долу!

Далечина.

Чувам някъде да лаят кучета, макар и гласовете им да звучат като човешки. Те лаят, а когато се оглеждам, не ги виждам. Чувам само лай — публиката на моето пътешествие по тази ограда.

Пурпур в небето.

Изтръпвам.

Тръпки лазят дясната ми страна.

Мислите се бълскат.

Крачки.

Сам.

Крачка след крачка.

Сега идва бодливата тел.

Къде да скоча?

Кого да слушам?

Слънце като маргаритка, червеникове небе.

В началото слънцето се мръщи.

Накрая се усмихва.

Мрачен ден.

Мисли покриват небето.

Мислите са небето.

Стъпки по ограда.

Едната страна на оградата е победа...

Другата... е поражение.

Върви.

Не спирам да вървя.

Вземам решение.

Потта властва.

Тя ме завладява, покорява ме и се стича по лицето ми.

От едната страна — победа.

От другата — поражение.

Облаците са неуверени.

Туптят в небето като барабан, като пулс.

Решавам се...

Скачам.

Високо-високо.

Вятърът ме понася, издига ме още по-високо, зная, че ще ме запокти надолу от онази страна, която поиска.

Където и да се приземя — ще е скоро — зная, че трябва пак да се покатеря горе и да продължа да вървя, но засега съм все още във въздуха.

14.

Накъде поех оттам нататък?

Какво постигнах?

Какво излезе?

Е, това в общи линии е краят, тъй че отговорите ще получите на следващите няколко страници. Съмнявам се да ви изненадат, но знае ли човек. Не ви знам умни ли сте, тъпли ли сте. Може и да сте като Алберт Айнщайн или да имате награда за литература, а може и да сте средна хубост като мен.

Та най-добре да не протакаме повече — сега ще ви разкажа как горе-долу приключиха нещата в този зимен период от живота ми. Краят започна ето така:

Унило.

Бях оклюмал цялата неделя, в понеделник на училище също. Нещо кипеше в мен — надигаше се от стомаха ми нагоре и протягаше ръце, за да ми одере кожата отвътре. Изгаряше ме.

В сряда си поприказвах с Грег в училище, главно заради утрепаната му физиономия.

— Какво ти се е случило? — попитах го, когато се сблъсках с него на една от алеите.

— Абе, зарежи — отвърна ми той. — Нищо.

Обаче и двамата знаехме колко ясно си личи, че ония типове, дето беше купил за тях материала, все още не бяха впечатлени от старанията му, даже и след като им беше кихнал парите.

— Все пак са те обработили, а? — попитах с жална усмивка и Грег също се усмихна.

— Аха, обработиха ме — кимна той. Усмивката му беше многозначителна, иронична. — Решиха да ми теглят един як пердах заради неудобствата, дето съм им ги причинил... При онзи първия тип материалът свършил, та трябвало да ходят другаде и хич не бяха въодушевени.

— И с право — заключих аз.

— Ами сигурно.

След малко се разделихме, аз се обърнах и го погледнах, и се опитах да се помоля за него, както правех по-рано в тази история, но не можах. Просто не можах. Не ме питайте защо. Надявах се всичко с него да е наред, но не можех да събера сили да се моля за това.

Пък и каква ли полза имаше от молитвите ми?

Беше дяволски ясно, че на моята собствена кауза те изобщо не бяха помогнали. Но помните ли — аз така и не скласах да се помоля за себе си, нали? Може би тъкмо там се криеше причината. В мен. Може би поначало единствената причина да се моля за другите беше да си изпрося и на мен да ми провърви. Вярно ли беше това? Дали? Не. В никакъв случай. Не беше!

Навярно молитвите действително бяха помогнали.

Напълно вероятно е, като се замислиш — защото у дома Сара беше започнала да говори по телефона, за да замести страстното натискане на дивана, Стив беше проходил, Руб малко се беше постегнал, мама и татко изглеждаха прилично доволни, а нямаше съмнение, че Ребека Конън беше щастлива, докато си фантазира за Дейл Пери...

Изглежда, всички я караха доста добре.

Без мен.

Често се улавях да скандирам думата „мъка“ — жалка твар си бях аз.

Вътрешно циврех.

Хленчех.

Хлипах.

Дращех се отвътре.

А после се смеех.

На себе си.

Това се случи, когато една вечер бях излязъл, след като се навечерях.

Надениците и гъбите се слягаха в стомаха ми и както си влечех всичките терзания, в мен избликна много странен смях. Докато вдигах крака над земята, се усмихнах и чак се подпрях с ръка на един телографен стълб да си почина.

Застанал там, пуснах смяха да изригне от мен и минувачите сигурно са ме помислили я за луд, я за дрогиран, я за нещо от сорта.

Гледаха ме и сякаш ми казваха: „Какво се смееш?“ Обаче отминаваха бързо и продължаваха към своя живот, а аз стоях, спрял насред моя.

И точно тогава реших, че трябва да взема решение.

Трябваше да решава какво да правя и какъв да бъда.

Стоях там и чаках някой да направи нещо и най-накрая разбрах, че чакам самия себе си.

Всичко вътре в мен беше вцепенено и таеше вял живец, сякаш не смееше да се размърда — и чакаше моето решение.

Издишах и казах:

— Добре.

Само това бе нужно.

Една дума — и докато тичах към вкъщи, знаех какво ще направя — ще се прибера, ще се поизмия, ще измина тичешком петте километра до дома на Ребека Конлън и ще я попитам прави ли й се нещо през почивните дни. Изобщо не ме беше грижа кой какво ще си помисли? Не ме беше грижа какво ще кажат нито мама и татко, нито Руб и Стив, нито Сара какво ще каже, нито пък вие какво ще кажете. Знаех само, че трябва да постъпя точно така.

— Сега, веднага! — натъртих аз тичешком, приведох рамене напред и се затичах, все едно преследвах фалшив заек. Докато тичах, ми се догади, все едно храната се превръщаше в киселина. Ала въпреки това се затичах още по-силно, нахлюх вкъщи през входната врата и открих...

... Сара, която говореше по телефона.

По телефона.

„Да, телефонът! — помислих си. — Разбира се!“

Да изтичам чак дотам и да говоря лице в лице с нея, вече ми се струваше доста страшно, тъй че новият план беше да изнамеря някъде телефонна кабина. Взех дребни от чекмеджето си, преписах на дланта си номера на семейство Конлън от работния телефон на татко и изтичах навън към най-близката телефонна кабина.

— Ей! — подвикна глас след мен по пътеката. Беше Стив и ме викаше от верандата. Изобщо не го бях забелязал, когато щурмувах къщата. — Накъде така?

Спрях се, но не отговорих на въпроса му. Бързо се върнах при него и изведнъж си спомних какво ми беше казал последния път,

когато се беше обадил от верандата — онази вечер, когато с Руб върнахме знака „пресичане на път с предимство“.

„Вие сте пълни смотаняци!“ Ето какво беше казал. И сега се изкачих по нашето стълбище и го посочих с пръст, както се протягаше, облегнат на парапета.

Посочих го и му заяви:

— Ако още веднъж ме наречеш смотаняк, ще ти размажа физиономията.

Говорех напълно сериозно и по погледа му си пролича, че и той беше наясно с това. Дори се усмихна, все едно знаеше нещо.

— Аз съм боец! — заключих. — Не съм смотаняк! Има разлика.

Гледах го в очите още миг. Да, бях напълно сериозен. Всяка една дума беше сериозна. Стив беше доволен, аз — още повече.

Телефонна кабина.

Пак хукнах обсебен.

Сега единственият проблем по плана беше, че така и не можех да намеря телефонна кабина. Мислех си, че има една на едно конкретно място на „Елизабет стрийт“, обаче я бяха вдигнали. Оставаше ми само да продължа да тичам, този път към къщата на Конърън, и към три километра по-късно намерих една. Ако бях пробягал още два километра, в крайна сметка можех да поговоря с нея лично.

— Леле, човече... — Подпрях се здраво на колене, щом стигнах до телефона. — Човече... — И много рязко осъзнах, че тичането дотам беше лесното. Сега трябваше да набера номера и да разговарям.

Пръстите ми задираха като куки древната шайба, докато набирах номера, и...

...зачаках.

— Ту-ту...

Звънеше се.

— Ни-що...

— Ни-що...

— Ни-що...

Не вдигна тя и ми се наложи да обяснявам на човека насреща кой съм.

— Камерън.

— Камерън?

„Камерън Улф ма, дърта тъпа краво!“ — искаше ми се да кресна, обаче се сдържах и със скромно достойнство произнесох:

— Камерън Улф, работя с водопроводчика. — И като го произнесох, се усетих, че все още силно се задъхвам. Пъхтях в телефона дори когато Ребека Конълън най-сетне взе слушалката.

— Ребека?

— Да?

Гласът — нейният глас.

Нейният.

Пелтечех, но не бях загубил дар слово. Съредоточих се и извърших всичко целенасочено, със страсть, с почти свирепа спокойна гордост. Гласът ми пълзеше към нея. Питаше. Така стисках слушалката, че щях да я смачкам. Давай. Питай.

— Ами, чудех се...

Гърлото ме заболя.

— Чудех се дали...

Събота.

Това щеше да е денят!

Не.

Не?

Точно така, *не* — чу какво казах.

Макар и Ребека Конълън да не каза точно „*не*“, когато ми отказа да си чукнем някаква среща за събота. Тя каза „*не мога*“ — и сега си го припомням и се чудя дали разочарованието в гласа ѝ беше неподправено.

Чудя се, разбира се, защото тя след това ми каза, че била заета и в неделя, както и за следващите почивни дни заради някакви семейни задължения или друго нещо. Нямаше смисъл да се преструвам. Тя си осигуряваше солидни оправдания да ме държи настрана. За неделата още не бях я питал, разбираете ли. Нито пък за следващата седмица! Болката в ухото ми отброяваше времето. Черното небе над мен като че се схлупи. Струваше ми се, че всмуквам струпалите се горе сиви облаци и бавно-бавно телефонният разговор замря.

— Ами друг път, може би. — Усмихнах се злобно в мръсната телефонна кабина. Ала гласът ми продължаваше да звучи все така любезно и изпълнен с достойнство.

— Да, да, ще бъде супер. — Приятен, страхотен глас. За последен път ли го чувах? Сигурно, освен ако не беше толкова тъпа, че да си остане у тях следващата събота и неделя, когато с татко щяхме да довършим работата.

Да, гласът ѝ... И кой знае защо, вече не можех да съм сигурен, че ми звучи толкова истински. Сега беше твърде далеч от обсега ми, за да е истински.

— Хайде, до скоро виждане — завърших, обаче никого нямаше да видя скоро.

— Хайде, чааао. — И това оскърбление за капак.

Чух я как после затвори и беше безмилостно. Слухтях напрегнато и звукът все едно ми раздираше главата. Бавно отпуснах слушалката и я оставил да виси полумъртва.

Заловена.

Изтезавана.

Обесена.

Оставил я да виси и тръгнах към вкъщи.

Връщането не беше чак толкова гадно, колкото сигурно си мислите, защото в главата ми се бълскаха мисли и с тях времето минаваше бързо. Всяка стъпка оставяше на тротоара невидим отпечатък и само аз можех да го подуша по своя път от миналото към бъдещето. Късмет!

По средата на пътя забелязах в една странична уличка друга телефонна кабина — седеше си там, подиграваше ми се и се смееше.

— Ха! — Само това си казах, продължих да вървя и се почесах по лопатката с уморена длан, изпъната в края на огънат и извъртян лакът.

Този път влязох през входната врата със залитане, помотах се вътре и си легнах към десет и половина.

Не заспах.

Потях се в треска и бях сам.

Виждах неща, полепнали по очите ми.

Захвърлени в тях.

Виждах всичко. Всяка една подробност. От бейзболна бухалка и бухалка за крикет, лечение с флуорид, прът без знак, сънища, бащи, братя, майка, сестра, Брус, приятел, момиче, глас, изчезнал — и всичко това влизаше... В мен.

Моят живот мачкаше леглото ми.

Усещах как сълзи падат по лицето ми като чукове.

Видях се как вървя към онзи телефон.

Разговарям.

Клатушкам се към дома.

После — наближаваше един часът — станах, обух си джинсите и излязох бос в задния двор.

Излязох от нашата стая.

Надолу по коридора.

Навън през задната врата.

В мразовитата нощ.

По цимента, и в тревата, и накрая се спрях.

Стоях там и се взирах в небето и в града край мен. Стоях, отпуснал ръце отстрани до тялото си, и виждах какво се е случило с мен, и кой съм аз, и как винаги ще стоят нещата за мен. Виждах истината. Нямаше вече мечти и чудене. Знаех кой съм и как ще постъпвам винаги. Вярвах в това, а зъбите ми тракаха и очите ми преливаха.

Устата ми се отвори.

И онова се случи.

Да — с отметната нагоре към небето глава, аз започнах да вия.

Изпънал ръце край тялото си, виех и всичко се изливаше от мен. Видения бълваха от гърлото ми и гласове от миналото ме обкръжаваха. Небето се вслушваше. Градът — не. Не ми пукаше. Пукаше ми само за това, че вия и можех да чуя гласа си и да си спомня, че в това момче имаше сила и то имаше какво да предложи. О, как само виех, тъй гръмогласно и отчаяно, и съобщавах на света, че съм тук и няма да се предам.

Не и тази вечер.

Нито никога!

Да, аз виех и без да забележа, семейството ми се беше наредило на прага на задния вход, гледаше ме и се чудеше какво ли ме е прихванало.

Отначало всичко е черно-бяло.

Черно върху бяло.

Там вървя — по страниците.

Тези страници.

Понякога става така, че единият ми крак е сред страниците и думите, а другият — в онова, което те разказват. Понякога отново съм там, кроя планове с Руб, карам се с него, работя с татко, майка ми ме нарича див звяр, гледам как животът на Сара се препъва в ръцете на Брус и казвам на Стив, че ще му разбия физиономията, ако някога пак ме нарече смотаняк. Виждам дори как купеният материал на Грег издимява през комина и дрогира въздуха над покрива му. Една стъпка ме повежда към дома на Ребека Конлън, работя там, звъня у тях по телефона. Една стъпка ме поставя сред картина, на която виси обесена телефонната слушалка, мъртва, и само остатъците от моя глас трептят в нея.

Понякога, когато съм навлязъл дълбоко сред страниците, буквите, съставящи всяка дума, приличат на грамадните здания на града. Аз стоя в подножието им и гледам нагоре.

Понякога тичам.

Пълзя.

През...

... всяка страница.

Понякога сънищата ме завиват, ала друг път одират плътта от душата ми или ми вземат одеялото и ме оставят сам със себе си на студа.

Пръсти докосват страниците.

Обръщат ме.

Продължавам нататък.

Неизменно.

Всичко е голямо.

Страниците и думите са моят свят, разпрострял се пред твоите очи, за да го докоснат ръцете ти. Смътно виждам как лицето ти се навежда и се вглежда в мен, и аз също те гледам. Виждаш ли очите ми?

И все пак продължавам нататък, преминавам през един сън, който ме превежда през тези страници.

Пристигам там, където се виждам как излизам в задния двор на вледеняващия студ. Виждам града и небето и усещам студа. Заставам до себе си.

Джинси.

Боси крака.
Гола трепереща гръд.
Момчешки ръце.
Те се протягат.
Духва вятър, листовете хартия политат, ние стоим, а те се стелят
около нас. Вой отчаяно се препъва в слуха ми и аз го поемам.
Вкопчвам се в това отчаяние, защото...
... имам нужда от него.
Искам го.
Усмихвам се.
Кучета лаят в далечината, но все по-близо.
Чувам до мен своя вой.
Това е хубав сън.
Вой. Силен.
Страстен.
Последните листове хартия все още не са кацнали на земята.
Жив съм.
Никога не съм бил толкова жив.
Поглеждам надолу.
Думите са моят живот.
Воят не спира.
Стоя сред разпръснатите страници край глазените ми, а в ушите
ми ехти онзи вой.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.